ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч. 11 ЛИСТОПАД 1988

No. 11 NOVEMBER 1988

ПРОМІНЬ

Рік XXIX ЛИСТОПАД 1988 Ч. 11

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

раз у місяць з винятком липня

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплати і всю кореспонденцію слати на адресу:

PROMIN

P.O.Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man. Canada

R2W 3R4

Річна передплата в Канаді та до інших країн $15.00

Одна число 1.50

PROMIN

No. 11 NOVEMBER 1988 VOL. XXIX

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Correspondence and subscriptions should be addressed to:

PROMIN

P.O. Box 3551, Sta. B.,

Winnipeg, Man., Canada

R2W 3R4

Subscription in Canada and other countries $15.00

Single copy 1.50

Редакція застерігає собі право скорочувати дописи і виправляти мову. Хочемо дати місце в журналі всім тим, що дописують і тому всякі дописи мусять бути чітко написані і без обширнех описів.

ЗМІСТ

П. Карманський — В Роковини Листопада 1

Б. Ігор Антонич — Заповіт Листопаду 1

А. Р. Андрейчук назначена до комісії в О.Н. 2

Я. Розумний — стипендії в Слав. Відділі Манітобського університету 2

Галина Сенишин — Українська жінка на шляху тисячоліття християнства і Союз Українок Канади 3

Е. М. Панчук — Листи Ольги Кобилянської до Августи Кохановської 7

З радянської преси — Письменник Олесь Гончар про рідну мову 9

О. Шарванзаде — Артист 10

Музей Сягає в громаду 11

Вже появилася Енциклопедична хронологія "Тисяча років християнства в Україні" 13

Праця про голод в Україні 14

F. Pohrobnyk — Diaries of Olha Kobylanska 15

St. Johns Institute sponsored — OSVITA 16

Ukralnian Festival 1988 East coast style 17

Randy Clark-Kohuska is among top pursuit cyclist 18

Провінційна Екзекутива Союзу Українок в Альберті 20

Канада — Плече в плече 21

Нашим дітям 22

О. Б. — Марія Романюк 23

Громадська і родинна хроніка 24

Квіти незабутнім 29

Вісти з кампанії "доброї волі" 30

Уляна Криворучко — Для наших господинь 32

Канада — Better Child Care 33

НА ОБКЛАДИНЦІ: О. Кульчицька. НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО. 1947 р.

Second Class Mail Registration Number 1925

International Standard Serial Number ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

В РОКОВИНИ ЛИСТОПАДА

Благословенна будь священна хвиля,
Благословенні невмірущі дні!
Ви розповили Велитня з безсилля
І сили люду, скам'янілі в сні,
Збудили чудом на геройське діло.

І сталось чудо!... Лазарове тіло,
Закуте в гробі три дні, три віки,
Воскресло, встало, кровію скипіло
І, меч двосічний взявши до руки,
Пішло до бою з темним духом смерти.

Лиш підлий хоче добровільно стерти
Своє нікчемне ймення з карт буття.
Ім'я героя не таке, щоб вмерти
І понестися в безвість забуття!
Воно від роду пом'янесь до роду!

Нехай святиться гордий стяг Народу,
Який простерся на верхах Карпат!
Він сонне море сколихнув до споду
І, збивши хвилю в дикий водопад,
У скелю грянув — аж здрігнулись гори!

І від надхмарних шпилів Чорногори
Аж до плодючих понадсянських піль
Знялася пісня, як бурхливе море:
Нехай пропаде наш відвічний біль!
Осанна гордим Лицарям! Ми вольні!

Ми вольні! — Даром ворота пекольні
Повстали проти наших вічних прав
І даром наші здобутки мозольні
Варшавський злодій підступом закрав —
Ми вольні, браття, і ми будем вольні!

П. Карманський.

БОГДАН ІГОР АНТОНИЧ

ЗАПОВІТ ЛИСТОПАДУ

Не закопати до могил
цього, що творче та живе,
ні Чорний Янгол — лопотом зловісних крил
струни душі не перерве.

Вже сльози й арфи непотрібні
ні плач за днями, що розбилися об скелю.
Не вішайте на стелю
прикрас жалоби чорносрібних.

Вже не придавить камінь часу
стихійних мрій, що виросли з землі,
хоча б гірку отрути чашу
подали руки злі.

Ще зацвітуть лани просторії,
забудемо, що пережили колесами історії.

Не загнуздати вже живла,
не вижере пісок очей,
бо є найвища Влада Влад,
що присуд ізрече.

Не випалить сердець посуха
та не запаморочить сном юрби.
Не закопати у гроби
живого духа.

Понеділок 19 та середа 21 грудня 1932.

А. Р. АНДРЕЙЧУК НАЗНАЧЕНА ДО КОМІСІЇ ПРАВ ЛЮДИНИ В ОН

Оттава. — Міністер закордонних справ Джо Кларк оголосив, що А. Райнел Андрейчук призначено на канадського представника до Комісії людських прав при Організації Об'єднаних Націй.

А. Р. Андрейчук, яка під цю пору займає пост найвищого представника Канади до Кенії, з акредитацією до Уґанди і амбасадором до Коморос, буде й надальше виконувати свої дипломатичні обов'язки рівночасно з її новим призначенням.

А. Р. Андрейчук — уродженка Саскатуну, на Саскачеванському університеті здобула ступінь бакалавра в 1966 році, а рік пізніше закінчила правничі студії і є членом саскачеванської правничої палати. Вона займала різнородні пости в провінційному уряді Саскачевану, включно з постом провінційного судді. Є активною в багатьох громадських організаціях та частим доповідачем на теми родини, жіноцтва і людських прав. В 1981 році суддя Р. Андрейчук промовляла на Крайовому З'їзді Союзі Українок Канади в Едмонтоні. Була делеґатом на конференцію Об'єднаних Націй в справах жіноцтва і розбудови в 1969 році та на світову конференцію жінок Об'єднаних Націй в Копенгаґені в 1980 році.

Проголошуючи номінацію А. Р. Андрейчук, Дж. Кларк підкреслив важливість, з якою уряд Канади ставиться до прав людини, уважаючи їх невід'ємною частиною своєї закордонної політики. Він при тому зазначив, що А. Р. Андрейчук у зв'язку із теперішніми своїми обов'язками, буде брати активну участь в підготові наступної сесії комісії в лютому 1989 року і матиме ряд зустрічей з представниками канадських неурядових організацій.

ПРИГАДКА ПРО РІЗДВЯНІ ПОБАЖАННЯ

Пригадуємо відділам і прихильникам громадських та професійних установ, що саме тепер пора надсилати різдвяні побажання до "Променя". Це завчасу забезпечить місце в журналі та допоможе редакції в роспреділенні матеріялів.

Кошта побажань висилати разом з чеком:

¼ сторінки — $35.00

½ сторінки — $60.00

Сторінка — $100.00.

Допомагаючи журналові, допоможете собі.

Єлисавета Білич, референтка.

СТИПЕНДІЇ НА СЛАВІСТИЧНОМУ ВІДДІЛІ МАНІТОБСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТУ

Славістичний відділ на Манітобському університеті з приємністю і вдячністю повідомляє, що в 1988 році родина й приятелі родини св.п. Володимира Коссара відкрили пропам'ятну фундацію ім. Володимира Коссара, в сумі 10 тисяч долярів, з якої відсотків щорічно призначується стипендію для студентів-аспірантів у ділянці українознавства. Фундація відкрита для бажаючих доповнити цей шляхетний дар родини і приятелів визначного українського громадсько-політичного діяча в Канаді. Пожертви можна висилати на Славістичний відділ Манітобського університету в Вінніпезі.

В минулому, 1987-му році, на українознавчі студії при Славістичному відділі відкрив 20-тисячну фундацію щедрий український меценат, Андрій Яців, з Вінніпеґу, а в попередніх роках були оформлені фундації: ім. о. Івана Іванчука в сумі 10 тисяч дол., 10-тисячна фундація ім. Михайла Лисенка, 8-тисячна фундація ім. Івана Гаврилюка, 5-тисячна фундація ім. Микити Мандрики.

Крім повищих існують при Славістичному відділі щорічні нагороди для студентів з високими оцінками в українознавстві (між 100 і 500 долярів) родин: С. Шах, В. Федорус, А. Савули, В. Ратуських, В. Свистуна та інституцій: Кредитової Спілки "Карпатія" в Вінніпезі, читальні "Просвіта" (Флора-МекКензі) в Вінніпезі, Українського Народного Союзу (США) та Об'єднання Жінок ЛВУ при Інституті "Просвіта" в Вінніпезі.

Повищі фундації й нагороди є не лише фінансовою допомогою, але й моральною заохотою талановитих студентів українознавства цікавитися українознавчими предметами на університеті. Вони теж заохочують студентів підвищувати свої оцінки і кваліфікації та продовжувати цікавитися дисципліною. З приємністю стверджуємо, що в очах адміністрації Манітобського університету українська спільнота Вінніпеґу належить до найщедріших фундаторів університетських студій.

Ярослав Розумний.

УКРАЇНСЬКА ЖІНКА НА ШЛЯХУ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИСТИЯНСТВА Й СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Сьогодні вже 4-ий раз приходиться мені реферувати цю надзвичайно обширну тему. — Почала я цю студію 1981 р. — Роки проходили, збирались матеріяли, мінялись світосприймання цієї теми й за кожним разом доводилось переробляти свою доповідь відповідно до потреби.

Ця тема вимагає докладних студій та глибоких дослідів для вірного усвідомлення, яку саме ролю відіграло жіноцтво на протязі цього довгого, з різними суспільно-громадсько-політичними катаклізмами, часу, що в своїй мірі впливали на субстанцію християнського світосприймання й навпаки християнська наука, чи християнська філософія була домінуючою силою відповідного сприймання даних подій і впливала в певній мірі на їх розвій. Питання ролі жінки вже бачимо від початків християнства. Жінки мироносиці сповіщали про воскресення Христа.

І ось так розважаючи, ми сміло можемо ствердити, що жіноцтво вложило неоцінену, кольосальну працю для закорінення й розвою християнства в Україні.

Першою й провідною силуєткою на цьому шляху являється княгиня Ольга. Це перша й найбільш прославлена українська свята в історії про наших угодників Божих. Відтак в хронологічному порядку слідують: блаженна княжна київська Анна, жінка Ярослава Мудрого, донька шведського короля Олафа Індиго, преподобна княжна Полоцька — Євфрозинія — правнучка князя Володимира Великого й свята Юліянія Ольшанська, донька князя Юрія Ольшанського.

Це наші святі серед цілої плеяди чоловічих імен, що були правно канонізовані підлягаючи вісьмом ознакам української патрології. — Це ті силуети українських жінок, що осягнули цю найвищу офіційну в українській патрології позицію — признання земним авторитетом у взірцевому дотримувані християнських чеснот і ввійшли в списки тих святців, що повинні служити нам прикладом. Опріч них ми маємо багато більш чи менше достойних. нашої церкви, як покровительок всіляких церковних підприємств, манастирів чи наукових середовищ.

Наталія Полонська-Василенко в своїй книжці "Видатні жінки України" пише: "З темряви віків наче ясні зірки світять і далі чарівні, зворушливі силуетки жінок. На них зупиняється думка дослідника й не віриться йому: як в добу невпинної боротьби з нападам степовиків, коли лилася кров, палали міста й села, коли брат підносив руку на брата — в родинах цих самих вояків і суворих бійців, в добу коли виразом Стефана Томашівського, "меч був коректором права" — виростали ці князівни, які зберігали християнські ідеали, дбали за науку, мистецтво й зо свого боку — несли "коректив меча" і "коректив моралі".

Не буду наводити тих чисельних імен, але згадаю тих, що прославили себе поза границями України, а саме королеву французьку Анну Ярославну й Роксоляну — жінку турецького хана Сулеймана.

Анна Ярославна, донька князя Ярослава Мудрого, що вийшла заміж за французького короля Генриха 1-го в 1049 році. Вона керувала кілька літ французькою монархією по смерті мужа в імені неповнолітнього сина. Анна Ярославна привезла зі собою з Києва писане кирилицею Євангеліє і саме на цю Євангелію складали присягу французькі королі аж до революції 1793 року. Ця Євангелія й досі переховується у славному Реймському соборі у Франції.

Роксоляна — якої правдиве ім'я Настя Лісовська, була донькою священика з Рогатина. Попала в турецький полон і там осягнула становище дружини турецького хана Сулеймана. На цім пості, маючи великий вплив на світогляд цього хана, полегшувала долю невільників, помагала своїм землякам і багатьом уможливила поворот в рідні сторони.

Протягом століть, а спеціяльно в добі козаччини в Україні було велике число визначних жінок. Між ними були ігумені, члени церковних братств, рядові монахині й інші. Це були бурхливі, дуже тяжкі часи, поле для праці широке. Ось Ліна Костенко пише:

"Вже скрізь у нас є рідні школи братські.
Пів-України — сироти козацькі.
Од Лохвиці до самої Молдови
пів-України — то козацькі вдови.
Дітей без мужа ставити на ноги.
Ні захисту в житті, ні допомоги.
Такі ж гіркі, такі ж безборонні!"

І тими дітьми доводилось опікуватися, кор-

мити їх, вчити, наловнюючи їхні душі християнським світосприйманням. В тому ділі українська жінка була дуже — а дуже помічна.

Однак на цьому тисячолітньому шляху християнства найбільше таки вславилася звичайна, скромна українська жінка, жінка матір, жінка учителька, що виховала ті всі покоління від самих початків прийняття християнства. Це вона передавала й вщеплювала в душу дитини — душу своїх нащадків ті підставові, фундаментальні християнські закони. — А які ж тяжкі, які бурхливі були ті всі роки... а 40 поколінь — беручи 25 років за міру — донесло цю християнську віру, як сьогодні дехто говорить, християнську філософію, до наших часів. Не улягає сумніву, що слова душпастирів — священиків були дуже а дуже помічні, але хто ж перший ставив знак хреста над новонародженою дитиною як не мати, хто навчав маленьку дитину хреститися, виучував молитви, та вказував на правильне, християнське поступування... — І так кожного дня, на протязі тисячоліття лунали слова молитви устами малої дитини, в поученні матері, до єдиного Бога в Тройці Святій Єдиній, словами молитви усталеної ще самим Господом Ісусом Христом: "Отче наш", просячи, щоби не вводив нас у спокусу, стеріг від лукавого та давав хліб щоденний.

І ось ця Христова наука, яка ширила чесність, любов, шляхетність, праведність ввійшовши в душу українського народу, а спеціяльно в жіночу душу чуттєву, а заразом твердого характеру, утвердила за всіма чеснотами християнського вірування, християнського навчання.

Як саме використовувала українська жінка це навчання в вихованні свого нащадка в часі безбожної, атеістичної влади большевицького, комуністичного уряду в Україні, описує Олесь Бердник в своїм творі, в повісті-монолозі під заголовком "Мати" — взявши за мотто слова Тараса Шевченка:

"Все упованіє моє
На тебе, мій пресвітлий раю,
Все упованіє моє
На тебе, мати, возлагаю..."

Він оповідає:... "Я любив довгі зимові вечори. Ми з сестрою вилазили на піч, а ти — Мати сиділа й тим, задумливим голосом оповідала казки. І я переживав за безталанного Йвана, якого всі кривдили, вважали дурником. І дуже тішився, що він виявився і не дурним і не безталанним, а виходив переможцем з власних випробувань. Я захоплювався маленьким Котигорошком, який визволяв народ рідний з лютої зміячої неволі. І плакав над горем нещасних матерів та сестер. І сміявся щасливо, коли казка незмінно приводила до радісної розв'язки.

— Ой, який же мудрий і людяний наш народ! Він знає в серці своєму, що ніколи не можуть перемогти зло і ненависть, що завжди в кінці битви життєвої перемагає правда й любов, як би глибоко вона не була захована слугами мороку у в'язниці, й як би міцно не кували її залізні кайдани!"

Отже так жінка — матір, учителька поучала в тих тяжких часах своїх нащадків цієї чесности й моралі. Але, як в якихось несприятливих обставинах прийшлось схибити з тієї праведної дороги — вона накладала на себе покуту, відбувала прощу до паломницьких, чудотворних місць, щоби через всі терпіння такої тяжкої — з великими трудами пов'язаної пішої дороги, змити якийсь тяжкий гріх, що каменем лежав на душі.

І так мандрували на прощу сотки, тисячі й мілійони, щоби очиститись від тяжкого гріха. Тарас Шевченко описує такі паломництва Насті — наймички, так Ліна Костенко описує паломництво Марусі Чурай до Печерської Лаври:...

"Чв'яккотіла земля у старих постолах
похилилися верби в осінньому шматті.
...Життя іде. Як сказано у Павла:
"Живіть благочестиво у Христі".
Потерпи ще трохи. Вже ось-ось і Лавра
А там спочинеш по трудах путі...
...То люди йдуть оце понині,,
бо кажуть, ніби легшає людині,
як пом'янути саме в цій,
у тій церковці кам'яній,
своїх померлих...
...Мені б молебень відслужити.
Жива, та якось треба жити."...

Праведне життя, на засадах Христового навчання, було й є провідною прикметою української жінки.

Християнську тематику натрапляємо й у творах багатьох українських письменниць. Вони порушують питання добра й зла, чести, благородности, хоробрости й життєвої мудрості. Деякі з них уживають притчі й перекази старого й нового заповіту, щоби в цій більш образовій формі передати свою думку, через бар'єри офіційної цензури, свому поневоленому народові.

В Україні панує тепер офіційна протирелігійна течія комуністичної партії. Церква приневолена бути на її услугах. Тисячі церков зруйновано. Деякі перемінено на музеї антирелі-

гійної пропаганди. По великих містах для пропаганди й туристів функціонують Божі Храми, а по селах лише там відчинені церкви, де жителі ставляють більші вимоги — спротиви, а при владі знаходяться дещо людяні особи. Тоді самі мешканці села утримують ті церкви й їх прибирають. Такі церкви прикрашені вишиваними рушниками й серветами. Це жінки дбають про ці прикраси, а матері розуміючи тяжку епоху, таємно охрещують дітей, передають християнське навчання молодшому поколінню.

Наші дисидентки заслані до концентраційних таборів не мають можливості відвідувати Божих Храмів, брати участь в церковних відправах. Але їх релігійне світосприймання знаходить відзеркалення в їхній поетичній й мистецькій творчості. Концентраційне життя й різні заборони не зламали цього християнського духа. Це видно з тематики їх літературних і мистецьких творів, а вишиті силуети церков на закладках для книжок являються наглядним доказом.

Образ української жінки на шляху 1000-ліття не був би повний, якби я не згадала жінку української діяспори — жінку піонерку, жінку — члена української етнічної групи в світовому розсіянні, що гідно репрезентувала й репрезентує свій нарід і продовжує плекати всі культурно-християнські надбання й віримо, що більшість з них передає ці християнські засади своїм нащадкам.

Але ось згадаймо ті тяжкі початки нашої піонерки, коли саме вона надіялась лише на поміч справедливого всемогучого Бога, що її тяжка праця увінчається успіхом. Згадаймо, що не одного вечора, їй змученій, зануреній в тих глибоких, вечірніх молитвах котились гарячі сльози, просячи Всевишнього про кращу долю своїй родини й її нащадків. Ця молитва її скріплювала й будила віру в краще майбутнє.

Щобільше, наша жінка піонерка, а відтак і ті жінки що були і на іміґраційному шляху стали в ряди будівничих тих чудових храмів Господніх, що повиростали як гриби по дощі по всіх частинах світу, де знайшлась група українських родин. Жінки вступали в церковні комітети й стали рушійними силами церковних громад, створюючи ці церковно-релігійні й культурно-освітньо-національні середовища на далекій чужині, до яких тужила їх душа. Вона — як принято казати — слабосила жінка, випродуковувала цілі стоси вареників, голубців чи різнородного печива, що продавались при різних нагодах, замінюючись у ці чудотворні зелені доляри, що ставали рушійною силою церков — Божих Храмів. Це вимагало великого зусилля , але віра у праведне діло додавало мужности й сили. Внутрішне придбання й устаткування цих храмів побільшості належить до жіночих організацій. — Тут спеціяльно треба підкреслити й працю нашого членства Союзу Українок Канади.

Союз Українок Канади — як перша самостійна жіноча організація в Канаді в своїому статуті стверджує, що церква є важливим чинником в житті кожного народу й тому завданням жіночих організацій опікуватись українськими школами, в яких діти набувають науку релігії, як також дбати про релігійно-моральні прикмети свого членства.

Всі з'їзди Союзу звичайно починались урочисто молитвою, а в неділю після закінчення — Службою Божою. Духовенство Української Православної Церкви брало участь в народніх з'їздах.

1930 р. провід Союзу виготовляє плян релігійно-виховної праці, як теж опрацьовує й висилає до відділів реферат п.з. "Жінка й релігія". Крім навчання релігії провід організації наголошує про збереження релігійних звичаїв у родині та їх вплив на формування характеру в дітей, плекання засад християнської моралі, пошанування законів церкви і довголітніх традицій предків.

Плекання релігійних традицій і побуту позитивно впливали на виховання дітей в дусі рідної культури, бо були вони відмінні від звичаїв інших народів. Тож провід організації постійно пригадував і пригадує про збереження своїх релігійних традицій і застерігає перед засвоюванням чужих звичаїв і традицій. (Пів століття на громадській ниві, стор. 54).

Протягом років членство Союзу подавало й подає церкві велику фінансову й моральну допомогу.

З роками ця самостійна жіноча організація, що з братніми організаціями Т.У.С. і СУМК творять Союз Українців Самостійників — своєю послідовною працею "вросла" в фундамент Української Православної Церкви Канаді й дістала признання тим, що на 16-ому соборі УПЦК 1980 р. вибрано дві жінки до церковного проводу — складу Консисторії. Ця подія, хоч може, на перший погляд мінімальна, але в практичному житті, а огляду на жіночу більш чутливу вдачу, але реальну й практичну, дасть відповідно реалістичне наставлення до мужеського теорезованого розумування й тим зближить наради на "вершинах Консисторії" до щоденних реальних потреб парафій.

Сьогодні, відзначуючи торжественне "Тисячоліття" приходиться зробити певний підрахунок цих всіх жіночих зусиль, що не входять в "Історії Церкви" й у висліді міркувань треба ствердити, що українська жінка протягом тих всіх історичних лихоліть витримала свій іспит і тому позволю собі запитатися словами поетки Світлани Кузьменко: "Хто сказав, що ти жінко мала й безсила людина?"

Час проходить, а з ним і зміняються події, світосприймання й витворюються інші потреби діяння...

Нація безперервно під ворожими ударами різного характеру. Москва сьогодні наглядно грабує наші історичні матеріяльні й духові надбання. Роковини 1000-ліття Християнства України дали нагоду ворогові посилити свої дії й аґресивно ширити фальшиві інформації, властиво цю історію собі привлащувати... І ось безбожна, комуністична Москва зробилась колискою християнства... Знова другий історичний ворог України — Польща — понищила українські церкви на Холмщині й Лемківщині, пропагуючи католицизм запрошує наших братів українців в Польщі відзначати 1000-ліття до Ченстохови замість звернути їм їхні храми — катедру в Перемишлі й собор в Холмі...

В розсіянні українська діяспора зорганізувала чисельні комітети в обороні історичної правди українського народу. Але чи зможемо таки переконати світ, що 988-го року Християнство прийняла Україна, а Росії тоді ще не було?.

Ось тепер українська жінка стала до спільної боротьби — плече в плече зі своїми батьками, братами, мужами й синами не мечем, а словом. І сповнилися віщі слова Лесі Українки:

"Слово, моя ти єдиная зброє
Ми не повинні загинуть обоє!
Може, в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем на катів."

Це тепер на часі — завдання для нас усіх, стати в обороні правди й живучості нашої християнської нації. Наше духовне оновлення, що ми всі переживаємо, повинно додати нам надхнення, сили й витривалості до славного двобою з ворогом.

Союз Українок Канади протягом 62-во річної праці вже виявив свої морально-християнські чесноти, що лягли підвалинами його статуту і я вірю, що й в будучому Володимирівський Хрест освічуватиме наш шлях.

З нагоди цього Тисячоліття наші поетки документують цю подію поетичними творами, щоби зберегти наші почування, наші думки з цього ювілейного року для наступних поколінь. Наталка Турчманович в поемі "У 1000-ліття Хрещення України-Русі" висловлює надію й я думаю, що ми всі долучуємося до її сподівань, що:

..."гордо знов залопотять прапори,
І засіяє хрест Божий між людьми,
Як давні русичі за Володимира з князями,
Так волю будем святкувати ми...
...Ще раз ми підемо у бій останній,
Ми прирікаємо це Володимире Тобі,
Що хрест святий сіятиме віками
Освячений нащадками у боротьбі".

Галина Сенишин

Монтреаль — Торонто — Київ — Гамільтон.
Конференція СУС під час світового відзначення
Тисячоліття Хрещення України
12-го до 14-го серпня 1988 р.

ЛИСТИ ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ ДО АВГУСТИ КОХАНОВСЬКОЇ (1887 — 1899)

Дружба майбутніх митців пера і пензля — Ольги Кобилянської й Августи Кохановської (1868—1927) — зав'язалася ще з дитячих років під час життя у м. Кімполунзі і продовжувалася в час проживання їхніх сімей у м. Чернівці.

Листування між ними охоплює в основному період, коли А. Кохановська виїжджала для удосконалення своїх мистецьких здібностей до Відня, де впродовж чотирьох років навчалася в Академії мистецть (1896—1899).

Листи Ольги Кобилянської до Августи Кохановської — це не тільки частина великої особистої та творчої дружби між майстрами пера й пензля, вони мають певну історико-літературну цінність. В своєму прагненні популяризувати українську літературу Ольга Кобилянська, на зорі її визрівання, користувалася допомогою А. Кохановської. Зв'язки з німецькими журналами проходили через посередництво А. Кохановської.

Немало деталей знайде читач з особистого та літературного життя О. Кобилянської; про її участь в моральній та ідейній підтримці А. Кохановської, яку письменниця вводить в русло українських кругів того часу. Образ А. Кохановської О. Кобилянська увіковічнила в постатті Ганусі в новелі "Меланхолійний вальс".

Листи, які публікуємо нижче, написані німецькою мовою і подаються в нашому перекладі.

———————

7 (липня) 896

Чернівці, вул. Панська, No. 47.

Дорога Августонько!

Я думаю, що ми обидві стали тепер ні більше ні менше, як цілком звичайні робітниці, які мусять подолати денно стільки та стільки годин. Так мені поводиться і я переконана, що Тобі теж так. Часто думаю про Тебе, так часто, Августонько, як часто почуваю себе самітною і маю потребу бачити якраз Твою любу, ніжну істоту біля себе. Вдень я служниця для всіх, кореспондент і все можливе, ввечорі я літерат. Недавно була я в Твоєї любої матері, потім Ядвіга була в нас, і ми провели дуже приємний вечір.

Прошу Тебе дуже, Августонько, будь так добра і пішли мені зворотною поштою мої нариси, які є в Тебе, а саме: "Битву" і той короткий "Рожі". Короткий піде 1-го січня в український фейлетон, а другий потрібно мені для одного літерата у Відні, але я мушу до цього нарису приложити ще й інші твори, вони мені дійсно необхідні, інакше я залишила б їх без вагання в Тебе. Прошу пішли мені їх зараз по одержанню цього листа. Я звертаю Твою увагу на твір "Gabriele Reuter" "Aus guter Familie" — це протиставлення мого великого твору. Мій твір перекладається зараз на німецьку мову і буде виданий, як протиставлення, в тому самому видавництві, принаймні я так сподіюся. І ще одне дуже важливе прохання, Августо. Прошу дуже довідайся, чи це правда, що уряд доручив художникові Похвальському нарисувати картину, і що це за картина, яку він мав би малювати. Мені дуже важливо про це знати. Тобі не буде важко про це довідатися, бо в газетах не завжди правда. Що поробляєш, дорога Августо? Малюєш чи "зубриш" теорію?

Я з пристрастю пишу вже декілька день один нарис, щось з природи і з життя гуцулів. Тобі це повинно дуже подобатися, пишу це по-українськи. Була я теж в Зосі, вона казала передати Тобі, що у Кракові відкрито під керівництвом художника Фалата Академію мистецтва, і що жінки будуть мати доступ до неї. Нариси Гансона в мене, сьогодні вечером починаю їх читати і через дві неділі одержиш їх назад, також звертаю твою увагу на книжку Карнері-го "Сучасна людина". Чи ти пишеш що-небудь? Ради Бога — не дай заснути цій іскрі, вона єдина, яка дасть Тобі колись задоволення.

Врешті веду строго життя пустинника. Уяви собі! Я ходжу щодено між 5—6 в народний парк на прохід. Майже завжди я там сама самісінька. Там гарно і повно поезії, все дише супокоєм, центральна алея гарна й чиста, дерева навіяні подихом, тут думаю про Тебе. Сьогодні піду правдоподібно до Твоєї матері та Ядвіги. Ага, пригадала, — Мальвіна є вже тут, Передвчора була в мене. Вона дуже жвава.

Тепер бувай здорова, дорога Августонько, і пиши мені, я завжди чекаю на кілька слів від

Тебе; прошу Тебе дуже не забудь — перше: про нариси, яких я негайно потребую і про ту новину художника. Можливо, що я пішлю Тобі ще перед Різдвом Ола Гансона.

Тисячу привітів — Твоя Ольга.

———————

1м(ая) 897, Черн(івці).
вул. Панська No. 47

Дорога Августонько!

Ти сердишся на мене за моє мовчання. Що ж Тобі сказати? З моєю кореспонденцією стає все гірше, бо мені тяжко зібратися написати листа. Із Зосею, наприклад, перестала переписуватися, вона це й сказала мені при нашій останній зустучі: "Це мене ані трохи не дивує, це звичайне явище в літераторів, бо вони вкладають у свої праці думки і почуття й тому не приходять до того, щоб ще й листи писати". З нею ми попрощалися в найкращім порозумінні.

Я хотіла разом з "Природою" післати Тобі листа, але до цього не прийшло. Жоден день не приходить, щоб хтось в мене не був, а домашня робота? Я маю дуже багато читати, багато роботи і шкутильгаю з цим безуспішно. Окрім цього, я дуже незадоволена моїм життям і постійно обурююся. Ні — так багато грязі! Жінки такі нудні й старомодні, їх погляди покриті цвіллю так, що аж бридко стає.

Я маю тепер дуже гарні нові й добрі журнали, уяви собі "Gesellschaft" один з найкращих лейпцігських журналів, потім поширену колишню "Freie Buhne", потім чудовий віденський журнал "Die Zeit" і ще один віденський журнал. От звертаю Твою увагу на чудові нариси Петера Алтенберга. Це віденський письменник. Він творить "Нових людей", вони мають завдання висловлювати свою власну красу і її внутрішній зміст. Найменше дорівнює в ньому найвищому. Ця книжка має за мету будити в людей почуття їх краси і розвивати свободу і т.д.

Для нього жінка — це теж символ краси, жінка має завдання бути красивою, вона є суттю краси. О, він відстоює жінку з цілком іншої точки зору. Він каже: "Гарна є дитина і діва, принижена є замужня жінка, якій дано тягар пологів", а по цьому всему вона знову стає наче звільнений орел. О, він чарівний. Августо! Він любить і ненавидить природу, бо вона деформує красу жінки. Постарайся дістати його, це новий пророк, ніжний, сповнений поезії, який не намагається бути "per force"* художником. Він революціонер.

Прошу Тебе надішли мені новели Ола Гансона. Ти вже певно їх прочитала, я потребую їх терміново. Маю дати їх комусь прочитати і зробити деякі порівняння, прошу не забудь. Рівночасно прошу Тебе дуже пришли окремо "Neue Zeit" або вклади в конверт, якби Ти висилала посилку додому, я ні в якому разі не хочу, щоб Ядвіга або твоя мати це читали. Ти зробиш це? Правда? Я написала тепер одну новелу "Eine Unzivilisiert" і хочу її де-небудь в Німеччину післати. Я написала її по-українськи, а потім переклала на німецьку мову. По-українськи вона на багато-багато краща. Я пишу Тобі тому так багато, щоб Ти мала уявлення про мене і щоб Ти мені писала про себе. Працюєш багато? Рисуєш багато і пишеш? Не залишай цього, колись воно може бути для Тебе відрадою. Знаєш, я дуже хотіла би бути літератором тілом і душею, але не таким, що мусить писати, тільки таким, що інколи має особливе бажання і його душа повна "постатей" з іншого світу.

Тут немає нічого нового і гарного немає тут багато. Я боюсь тільки, щоб не було гірше, тоді мусила б я цілком скласти "крила", Августо, Ти ще любиш мене? Скажи мені, скажи, але не кажи, що я вже Тебе не можу "розуміти", бо це дуже боліло б і було б дуже грубо. Я тепер дуже напружена, тобто моя душа, і відчуваю найменший дотик, від Тебе я хочу тільки краси, бо Ти для мене символ краси і чистоти. Віриш мені?

Твоя вірна.

На початку листа дописано: Чи Ти запитувала про картину Похвальського, про що я Тебе просила?

Тисячу вітань —
Твоя Олунга.

ПИСЬМЕННИК ОЛЕСЬ ГОНЧАР ПРО РІДНУ МОВУ

На святі Української Мови, яку започатковано ц.р. в Україні, на інтерв'ю з письменником Олесом Гончарем, який відповідаючи каже, що саме тепер треба звернути пильну увагу справам рідної мови, а також виявити їй більши, як досі, пошани.

Відповідаючи на питання, письменник каже, що "саме поєднання слів" свято української мови" хвилює кожного з нас. Свято рідної материнської, отієї, що вперше забреніла десь у глибинах нашої історії, в літописах зазоріла, мужнім погуком вийшла на хортицькі майдани, шикуючи до походу волелюблі запорізькі полки.

Каже письменник, що у "застійні роки" рідна мова в багатьох місцях була занедбана, що була на другорядному місці. Ходить же про самі джерела духовости багатомільйонового народу, що в його мові засереджена могутня творча сила народу, без якої не можна уявити будякий розвиток національної культури, що самий творчий ґеній українського народу виявив себе в рідній мові, згадує "Кобзаря" та всю клясичну нашу літературу.

Факти відступу від традицій, в яких розвивалася українська мова у 20-тих роках, затривожила письменників і широку українську громадськість. Стали зникати українські школи, звузився діяпазон використання української мови в щоденнім житті, в установах, у вищій школі.

Чуємо деколи, що мова наша не багата нюансами, не така як французька. Але звідки ж тоді в українських піснях оця естетична чистота, цнотлива краса, рідкісна милозвучність, звідки таке багатство милозвучної символіки й оця мистецька довершеність, музичність образів, що приваблювала і Бортнянського, і Бетховена, і Лисенка і ще багато композиторів клясиків і сучасних... Прочитайте поеми Гомера, видані українською мовою і перед вами ці твори постануть божественною розкішю слова. В повноцінних перекладах має нині Україна "Тихий Дон", поему Шота Руставелі, і Шекспіра, і Сервантеса.

Безмежні можливості нашої мови. Навіть така сувора наука, як кібернетика — і та знайшла в українській мові свою першодомівку, адже маємо факт унікальний — енциклопедія кібернетики вперше в світі вийшла українською мовою в Києві і цією мовою нехтувати?

На питання про піклування мови інститутом мовознавства ім. Потебні, видавництвами словників можна допомогти — письменник згідний, що потрібно більше словників, що словники повинні виходити щороку, але по його думці то сучасна молодь повинна частіше звертатись до клясиків, до кращих творів українських письменників, до поетів, до пісні, до фолкльору. Ось там тобі мова відкриється у своїх справді великих можливостях і естетичного смаку... Культурний людині слід весь час дбати про те, щоб твоє мовне багатство збільшувалося, щоб твоя мова стала влучною дотепною, афористичною, щоб приваблювала блиском народних фразеологізмів, багатющим гумором українським — це все у нас є, це треба повертати до життя.

Сьогодні багато що доводиться не тільки оберігати а й поповнювати. І я певен, що ці умови зараз винятково сприятливі для цілковитого відродження української мови в усіх її законних правах. Цими можливостями повинні скористатися, щоб повернути мові всі її функції, повернути їй гідність, всі належні їй права.

Я хотів би на закінчення сказати, що мова звичайно потребує постійного повсякденного піклування, кожен з нас рідне слово своє має оберігати... Ми не повинні бути байдужими. Нам треба робити все для того, щоб турбота про розвиток рідної мови була набагато активнішою...

Однак не менше доля нашої мови залежатиме й від того, як відгукнеться на рідне слово наша душа, як рідне слово бринітиме в цій душі й як воно житиме в ній. Будьте не байдужі — от тоді мова житиме.

Не тільки інтеліґенція, не тільки письменники — весь народ наш має вболівати за рідне слово: кожен із нас має гордитися своєю чудовою мовою, адже вона того варта. Тому й свято це рідної мови — свято всенародне. Таким його сприймаємо і хочеться звернутися до читачів із закликом бути емоційними у ставленні до рідного слова. Навчити любити його як Леся Українка любила, бути справжніми доньками й синами цієї мови, бо ж із неї всі ми вийшли.

А мові нашій хочеться сказати: Будь завжди! Живи вічно!

Бесіду вів С. Кудла
З радянської преси переповіла
Н.К.

ОЛЕКСАНДР ШИРВАНЗАДЕ

АРТИСТ

(УРИВОК)

МОЖНА? — почув я одного ранку за дверима голос Леона, коли ще не підвівся з постелі.

Я з радістю запросив його увійти. Він був з невкритою головою, обличчя немите, білки очей були жовті, волосся розпатлане, обличчя бліде. Під пахвою він держав мандоліну, яка міцно була притиснута, наче він боявся, що вирвуть її з рук. Гудзики тужурки розстебнуті, без пояса, комір сорочки теж розстебнутий, і видно було його худі груди. Кінці штанів, зморщених на колінах, піднялись і показували вуха черевиків.

— Пробачте, синьйор, — сказав він, неуважним поглядом блукаючи навкруги, — я гадав, що ви вже підвелись.

Я поспішив його заспокоїти, сказав, що я саме підводився, коли він прийшов. Він попросив дозволити йому залишитися з півгодини в моїй кімнаті. Не тільки півгодини, а завжди, коли побажав би й скільки побажав би, може користуватися моєю кімнатою. Але цього разу мене збентежила його фізіономія, що дуже змінилася.

— Що трапилось? — спитав я, підозрюючи, що він ховався від якихось лиходіїв.

Кілька секунд він не відповідав. Я свого запитання не повторив, почав одягатися. Він підійшов до дверей, подивився на двір, повернувся назад і став серед кімнати, ще більше стискаючи мандоліну під пахвою.

— Знаєте, синьйор, — сказав він, — може прийти моя мати.

— Що ж? Хай приходить.

— Я від неї втік. Хотіла розбити мою мандоліну, кинути в грубу.

— Чому?

— До самого світанку не давав їй спати, грав.

Потім розповів, що вчора був бенефіс оперного оркестру. Після вистави всі музиканти пішли вечеряти в готель. Диригент запросив і Леона. Під час вечері один грав на віолончелі, між іншим, іспанський мотив — "Мадрідський бродяга".

— Спочатку цей мотив у мене не вдавався. Хотів обов'язково в цю ніч вивчити його, щоб не забути.

— І вивчив?

— Так.

— Для мене заграєш?

У Леона була одверта натура. Він не чванився, до всього ставився просто. Я вже кілька разів чув його гру. Погано грав чи добре, не знаю, тільки викликав почуття у слухачів.

Він сів на стілець, обняв мандоліну. Цитринового кольору проміння ранкового сонця простяглося на середину кімнати. Очі Леона несвідомо звернулися до цих променів, і здавалось, що їх притягла сила захованого магніту. Ах, ці втуплені вгору очі, смиренне обличчя!.. Минуло всього два роки, але пройде ще багато років, і цей день залишиться в моїй пам'яті.

Що грав Леон, не можу пояснити. Пам'ятаю лише, що гра його справила на мене велике враження. Напівголий я спинився серед кімнати і слухав нестримні вибухи почуття. Лихо і радість, завірюха і тихий сум поєднувалися в "Мадрідському бродязі". Так мені здавалось. Можливо, це був вогненний діючий вулкан народного серця. Але мене цікавив сам музикант. Здавалося, що юнак зник і залишилась його тінь. Він не помічав моєї присутності і, оточений солодкими хвилями звуків, не відчував нервами світу. Здавалось, душа його зливалася з мелодією і підносилась у далекий, винятковий світ, у чарівний світ добірних душ.

Коли скінчив, кілька секунд мовчав нерухомий. Очі ще були втуплені у проміння сонця, яке поступово блідло.

Я не міг себе стримати, схвильовано вигукнув:

— Кеццес, Леоне, кеццес!..

Але він не почув. Він був нерухомий. Його ніжні губи, які завжди були стиснуті, помітно дрижали. Несподівано його руки, ослабли, голова нахилилась до плеча, мандоліна повільно сковзнула з грудей і впала на худорляві коліна. І на втуплених у проміння очах його я помітив сльози.

— Хлопче, чого ти плачеш? — вигукнув я співчутливо.

Він підвівся і, відкидаючи густе волосся з лоба, незвичайним голосом вимовив:

— Віолончеліст мені сказав: — "Мадрідський бродяга" був нещасний. У морозну ніч він стояв під вікном доньки гранда й плакав...

1. Переклад з вірменської мови Т. і В. Мелікседових.

МУЗЕЙ СЯГАЄ В ГРОМАДУ

Український Музей Канади поширює свій вплив поза ґалерії обширною програмою навчання і виставок. Виставки приготовлені на показ у школах, готелях та у крамницях на прохання громадських груп. Від місяця грудня Музей виготовив чотири виставки, одна з яких знаходилася в "Midtown" плязі на саскатунському Ярмарку спадщини. Рівночасно були приготовлені виставки для конвенції Саскачеванської Музейної Асоціяції, Фестивалю "Весна", та для 75-літнього ювілею "Вестмонт" школи в Саскатуні, як також для загальних зборів товариства Міжнародних професійних секретарів. Рухомі виставки Музею "Українська вишивка" і "Тисячоліття віри: українське православ'я в Україні і в Канаді" вже довший час далеко подорожують, щоб інформувати людей про різні аспекти української культури.

Музейні працівники заняті продовж цілого року приготовкою рухомих виставок, як також і екскурсіями та семінарами. Під час травня і червня сотні шкільних дітей відвідують музейні ґалерії. Під проводом музейних працівників та добровільних помічників студенти вчаться про Україну і її положення в світі, нпр. ґеоґрафію, погоду, національні емблеми України, причини чому українців еміґрували, де вони оселилися, та про їх одях, реліґію і ручні роботи. Студенти все здивовані тим, що хоч Україна майже тої самої величини, що провінція Онтаріо, вона має 26 різних областей, де ціла Канада має тільки десять.

Групи дорослих також відвідують ґалерії продовж року. До цих груп включаються учасники конференцій, службові клюби, немічні одиниці і сеньйори.

З причини туризму літні місяці — липень і серпень є найбільш зайняті. Очікується, що около три тисячі відвідувачів прибуде до Музею в цю пору. Кіоск у Музею дуже популярний. Ручні роботи з кіоску знаходяться в домах по цілому світі.

У час перед Великоднем семінарі навчання писання писанок і виріб традиційних хлібів є дуже популярні, бо учасники мають нагоду самі довідатися і спробувати прадавні виробничі методи. Цього року понад 600 людей, від шкільних дітей до дорослих, брало участь у семінарах писання писанок. Вони училися історію писанок, їх символізм та їх ролю в великодніх звичаях. На кінці семінару учні мали нагоду взяти зі собаю додому маленьку частину українства — писанку. Менше знане мистецтво, це виріб традиційних хлібів. На весні 60 студентів третьої кляси з "Керолин Робинз" школи готували старовинний великодний хліб-паску. Діти не тільки взяли зі собою свою власну паску але і навчилися, що за християнською традицією паска пригадує нам те, що Христос є Живучим Хлібом і що паска грає важну ролю у великоднім кошику.

Музей хоч відграє важну освітну ролю в Саскатуні, також гостить різні події протягом року. Відбуваються приняття з нагоди відкриття різних вистав у ґалеріях. Щорічний різдвяний концерт і день ушанування добровільних працівників завжди численно відвідані. Музей є також громадським центром. В авдиторії відбуваються різні лекції, засідання і навіть музичні концерти.

* * *

Музей щиро вітає всіх, що входять до нього, щоб оцінити нашу цікаву і яскраву спадщину.

• У день 8-го січня ц.р., на прохання українського студентського клюбу взяти участь у дні міжнародного студента, Музей влаштував виставку народних строїв при Саскачеванському університеті. День завершено показом строїв різних країн світу.

• Музей брав участь у фестивалі саскатунської спадщини у "Midtown Plaza" в днях 13—20-го лютого. **Галя Максимюк** вітала гостей на демонстрацію писанок, котру виконували **Єлисавета Кіндрачук, Марія Кіндрачук і Олеся Стефанюк.** Під час фестивального тижня запрошувалося всіх саскатунців відвідати Музей, щоб побачити сучасні твори **Юліяна Садловського,** котрі зображують життя українських піонерів у Канаді.

• Програма "YWCA Career Paths" створена, щоб допомогти жінкам вернутися до праці, приписала **Доню Ламбіріс** до частинної праці в Музеї. Доня працювала три дні на тиждень у Музеї від лютого до червня як технічний помічник. Ця програма фінансована урядом почерез "Canada Employment and Immigration".

• Відкриття виставки "Боротьба за волю: сучасні твори Юліяна Садловського" відбулося 10-го січня в присутності мистця. Виставка, котра була відкрита для публіки до 21-го лю-

того, включала нариси українського життя в Україні і в Канаді.

• Член Саскачеванського багатокультурного дорадчого комітету (SMAC) до Міністра Парків, розваги і культури, відвідали Музей 9-го січня. **Юліян Салдовський,** член SMAC дав доповідь членам ради на тему своєї виставки "Боротьба за волю".

• **Віктор Мішалов,** 28-літній бандурист із Сидні, Австралії, дав два концерти у Музеї. Концерт української народної музики відбувся 13-го березня, а концерт клясичної музики 15-го березня. Обидва концерти були ентузіястично приняті глядачами. Мішалов також виступав на телевізійній програмі і дав декілька концертів для дітей, студентів університету і старших. Його одно-тижневій побут в Саскатуні був спонзорований Музеєм і Провінційною радою КУК.

• Річна конференція представників філій Музею та національного і провінційних управ Союзу Українок Канади відбулася в Саскатуні 26-го і 27-го лютого. В п'ятницю, делеґати відвідали кілька музеїв в Саскатуні. Гості з різних сторін: **Олена Дзюбенко і Марія Вакалюк,** Ванкувер; **Лелія Зубрицька, Анастазія Сенів і Надія Боднар,** Едмонтон; **Катря Шолтер,** Кадворт; **Анна Заліщук,** Ріджайна; і **Івання Іваночко,** Торонто. Між іншими гостями були також і **Андрій Мельничук і Ярослав Скрипник,** Едмонтон, і **Василь Керелюк,** Торонто. Закінчений плян розвитку і росту Музею був принятий в принципі під час конференці. Члени конференції погодилися, щоб тісніше співпрацювати між собою — ділитися знанням, виховними матеріялами та виставками.

• Восьмирічний різдвяний концерт відбувся 6-го грудня з понад 230 особами в присутності. Три хори брали участь у програмі: хор "Весна" з бандуристами під управою **Марусі Кобринської;** православний хор і ансамбль молоді "Ластівка" під управою **Лаврентія Клопушака.** Після концерту подано чай.

• Музейний доброволець **Анна Холод,** заготила до кляси у Вестмонт Школі, щоб демонструвати писання писанок. Після короткого викладу про великодні традиції та символізм писанки, студенти разом написали писанку, котра залишилася у школі, щоб показати батькам.

• Музей, 29-го лютого, гостив лекцію шевченкознавців з Києва, України, що була спонзорованою Славістичним відділом при Саскачеванському університеті. Поет, **Дмитро Павличко,** промовляв про вплив "Перебудови" на українську літературу. **Віталій Дончик,** літературний критик, промовляв про модерний нахил у сучасній українській поезії — Мовні осяги шевченкіяни були вияснені мовознавцем, **Павлом Гриценком.** Після формальної програми, була нагода ставити питання. Около 80 людей взяло участь у цьому вечорі, котрий закінчився поданням кави та неформальною розмовою з гостями з України.

• Відбулося 28-го лютого відкриття виставки **Рона Костинюка,** "Вибір 20 робочих рисунків на збудовані рельєфи". **Роман Романів,** відкрив виставку. Понад 90 людей прибуло на відкриття, на якому артист показав прозірки про історію збудованих рельєфів.

———————

У п'яту річницю упокоєння дорогої дружини, мами, баби і прабаби **Анни Павлюк** — упокоїлась 12 вересня 1983 р. у її світлу пам'ять складаємо, як нев'янучий вінок $50.00 на журнал "Промінь". Вічна їй пам'ять.

Муж Дмитро Павлюк
діти, внуки і правнуки
Давфин, Ман.

———————

У пам'ять моєї дорогої приятельки **Парані Гладинюк,** яка упокоїлась 2-го серпня 1988 р. в Ніяґара Фалс, Онт. складаю на "Промінь" 50.00. Родині висловлюємо найщиріші співчуття. Вічна їй пам'ять.

Марія Костів,
Ґрімзбі, Онт.

———————

На свіжу могилу нашої бувшої членки Союзу. Одної з оснувательок нашого відділу і місцевої Церкви, бл. п. **Доці Підвербецької,** яка упокоїлась 2-го жовтня 1988 р. в її пам'ять складаємо замість квітів на могилу $20.00, як нев'янучий вінок на "Промінь".

Родині складаємо щирі співчуття. Вічна їй пам'ять.

За Відділ ім. Л. Українки в
Редфілд-Ричард, Саск.,
Ольга Никифорук, секр.

ВЖЕ ПОЯВИЛАСЯ ЕНЦИКЛОПЕДИЧНА ХРОНОЛОГІЯ-АЛЬБОМ "ТИСЯЧА РОКІВ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ"

Літом 1988 року вийшла друком англомовна енциклопедична хронологія-альбом "Тисяча років Християнства в Україні".

Книгу цю видали спільно Видавництво "Смолоскип" і Краєвий Комітет Тисячоліття Християнства в Україні (США), а її упорядкували і зредагували Осип Зінкевич і Андрій Сороковський при допомозі двадцятьох співробітників — дослідників і перекладачів.

У передмові до цієї книги пишеться:

Це є перша книга, яка представляє історію Християнства в Україні у простій хронологічній формі. Колись ця історя була порозривана, а частина фактів була включена в російську або польську, католицьку або православну історії, часто в неприхильному до України насвітленні, або зовсім її ігноруючи.

"Завданням цієї книги було зібрати ці факти у простій і об'єктивній формі, щоб як загальний читач так і дослідник зрозуміли історю української Церкви, як послідовну цілість.

"Потреба історії українського християнства є конечна якраз тепер, коли Україна знаходиться під контролею уряду в принципі ворожого до релігії і Церкви".

Хронологічна історія Християнства на Україні за останні тисячу років у цій книзі у десяти розділах. Кожний розділ попереджений короткою вступною статтею про події в Європі і на українських землях і про стан Християнства в даному періоді. Десять розділів книги збігаються з періодами історії Християнства на Україні:

1. "Початок Християнства в Україні, I—X ст." (до 988 р.);

2. "Доба Володимира Великого і Ярослава Мудрого: уведення і розвиток Християнства в Київській Русі—Україні" (988 I054);

3. "Християнство в Київській Русі—Україні в XI—XIII ст." (I054—I240);

4. "Церква в Галицько—Волинській державі в XIII—XV ст." (II99—I458);

5. "Церква у періоді занепаду Київської Руси у XIII—XV ст." (I240—I458);

6. "Церква на українських землях у польській і литовській державах у XV—XVI ст." (I458—I596);

7. "Поділ Церкви на Православну і Католицьку у XVI—XVII ст." (I596—I686);

8. "Церква під московською і польською окупаціями у XVII—XVIII ст." (I686—I795);

9. "Українські Церкви у Російській і Австро—-Угорській імперіях у XIX—XX ст." (I795—I9I7);

10. "Церква на українських землях і на українських поселеннях у XX ст." (I9I7—I988).

Книга "Тисяча років Християнства в Україні" починається вступною статтею, в якій говорить ся про стан Церкви в сучасній Україні та про ціль цього видання. У пояснювальних нотатках пояснено систему транслітерації, назви "Україна",-"Русь—Україна" і "Київська Русь", зміни у назвах українських міст, подано переклад назв церков і монастирів на англійську мову та подано список найважливіших творів і документів, якими користувалися редактори і їхні співробітники.

Крім вступних статтей і хронології, книга "Тисяча років Християнства в Україні" є першопроходцем у багатьох відношеннях:

— у ній вперше подано за відповідною системою повний список українських митрополитів і єпископів за останні тисяча років, а також статистичні дані про українські Православну і Католицьку Церкви у найновіших часах;

— в кожному розділі подано списки відомих збудованих і зруйнованих церков і монастирів на землях Україні за останні тисячу років;

— вперше перекладано на англійську мову довші цитати з "Повісти временних літ", інших літописів та окремих історичних документів;

— у десятому розділі вперше опубліковано найповніший до тепер список зруйнованих українських церков і повний список зруйнованих чи перемінених на інші об"єкти українських монастирів;

— вперше в одному виданні опубліковано 428 фотографій і ілюстрацій (в тому 80 кольорових) які розподіляються так: фотографії I03 митрополитів і церковних діячів, 223 церкви і монастирі, I02 іконн, церковні твори і графіка. Три чверті всіх ілюстрацій публікується на Заході вперше.

До книги додано список володарів України за останніх тисячу років, бібліографію (в основному тих творів, якими користувалися упорядники), покажчик імен і назв, який охоплює понад

2500 позицій. Біля імени кожного українського митрополита, великого князя чи гетьмана, а також біля імен кожного папи, патріярха і візантійського імператора подано дати їхнього перебування на троні чи володіння.

Енциклопедична хронологія — це рівночасно і альбом, який в ілюстраціях і фотографіях зображує історію українських Церков, книгодрукування і церковного будівництва.

"ТИСЯЧА РОКІВ ХРИСТИЯНСТВА В УКРАЇНІ", довідник—хронологія—альбом — це найкращий подарунок у цей Ювілейний рік 1000—-ліття Християнства в Україні — для чужинецьких релігійних і політичних діячів, для істориків і студентів, для кожної української родини — сучасників, їхніх дітей і внуків.

Енциклопедична хронологія—альбом — книга великого формату, має 312 сторінок, видана на люксусовому папері з твердою кольоровою обкладинкою. Ціна — 49.79 дол. (або 63.50 канадських дол.). При більшому замовленні — відповідна знижка від 25% до 35%.

———————

ПРАЦЯ ПРО ГОЛОД В УКРАЇНІ

Професор університету Квінс, д-р Любомир Луцюк, допоміг видати нову працю, яка доказує, що в 1932-33 роках мільйони українців померли від голоду спричиненого большевицьким режимом Сталіна.

Любомир Луцюк є співредактором збірки, у якій поміщена мапа, де вказано зменшення населення в Україні у 1932-33 рр. Значне зменшення населення виявляється у найбільш родючих районах, де не повинно було бути недостачі харчів.

Л. Луцюк твердить, що Сталін і його прибічники насильно забирали у населення збіжжя на експорт, чим спричинилися до смерти 5—10 мільйонів українців.

У збірці також поміщені таємні документи із британських архівів, які підтверджують, що Велика Британія закривала справу голоду, щоб не пошкодити взаєминам із Совєтським Союзом, звідки вона у той час закуповувала збіжжя.

За дальшими інформаціями телефонуйте:

Проф. Любомир Луцюк (613) 545-6563
або
Анна Стівенс (613) 545-2035 (Бюро)
(613) 389-3657 (Хата).

ТЛО ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ

"Правдою є, що ми маємо певні інформації про голод... Але цього не хочемо подавати до відома, бо совєтський уряд може обуритися і наші відносини з ними були б пошкоджені", — писав британський дипломат Лоренс Колєр у 1934 році.

Довірочні листи, репортажі та звіти журналістів і дипломатів Кол'єра, становлять 85 документів і є поміщені в книжці **Міністерство закордонних справ і голод,** співредакторами якої є Марко Царинник з Торонта, професор географії в університеті Квінс д-р Любомир Луцюк, і д-р Богдан Кордан з Мек-Кюен Коледж в Едмонтоні.

"Совєтський уряд ставився жорстоко і байдуже до цього масового людського страждання", — каже Л. Луцюк. У висліді — мільйони людей згинули від цього голоду, а інші — ледви вижили. Були випадки людоїдства.

Л. Луцюк твердить, що Сталін зарядив голод з двох причин: він хотів здавити змагання українців до незалежности і самостійности і — провести колективізацію сільського господарства.

Книжка **Міністерство закордонних справ і голод** була видана одночасно з початком сесії Міжнародньої комісії розслідування голоду в Україні 1932—33 рр. у травні 1988 р.

Міжнародня комісія відбуде другу сесію у Нью-Йорку восени 1988 р. Проф. Луцюк представив факти зібрані у книжці під час першої сесії засідання Міжнародньої у Брюселі.

Л. Луцюк каже, що мапа голоду — це перше зорове зображення широкого простірного засягу цієї трагедії і вказує на непояснене знищення населення у найбагатших районах України у 1932-33 рр.

Разом із співредакторами, Л. Луцюк сподівається, що ця книжка викличе дискусію у самому Совєтському Союзі про ґеноцид Сталіна супроти українського народу.

Цифра жертв у наслідок голоду — дуже висока — 5—10 мільйонів, але Л. Луцюк вважає, що точної цифри, мабуть ніколи не будемо знати.

———————

Залучую $15.00 банковий чек на нову передплату для членки відділу Барвінок Каролі Шевчук. Було приємно побачити пані Когуську у Гамільтоні на святкуванні.

Бувайти здорові.

Наталя Давдс, референтка Променя у відділі Барвінок.

DIARIES OF OLHA KOBYLYANSKA

An anthology of autobiographic works by the outstanding Ukrainian writer Olha Kobylyanska (1863—1942) poetically called ***Words of an Excited Heart*** *has been issued in Kiev by the* ***"Dnipro" Publishers.***

The book is a valuable contribution to history and criticism of literature and to the study and popularization of Olha Kobylyanska's artistic heritage. The book is well-designed and includes pictures which have never been published before. It also contains thoughts of the writer about her life, her literary career, memoirs about her friends and cultural environment.

Published for the first time in the book are the diaries which have been recently brought to the Ukraine from the USA. They were brought to Olha Kobylyanska's homeland by the well-known American lawyer Ivan Panchuk whose parents emigrated 70 years ago from the Bukovyna area to America to make their living. The valuable diaries of young Kobylyanska at once became subject for scientific study in the Soviet Ukraine. They were translated from the German language in which they were written into Ukrainian and prepared for printing.

The diaries bring the reader into an extremely rich and multifarious world of spiritual feelings of the author of the story called "Tsarivna" (Princess), her philosophic and artistic studies and the environment she spent her childhood in. They also show to a great extent her beginnings as a writer.

The idea of the beauty of human life, of the necessity to seek the best revealing of a rich spiritual world of man, of man's task on earth are the themes of the diaries, and those ideas were many times expressed by Kobylyanska.

In the diaries the reader will find many prototypes of her early works and the motifs she afterwards worked out in greater pieces, as, for instance, in the stories "Lyudyna" (A Man) and "Tsarivna" (Princess). In lyric revelations, in complaints of a hard destiny, in the dreams of another life full of real value, of socially useful work, and of artistic activity one can see the tragedy of a young girl suppressed by unfavorable circumstances and an unjust social system and gloomy routine. Art, literature and works by such prominent masters as Goethe, Lessing, Shevchenko, Turgenev and others were shafts of light in a dark reign to her.

Kobylyanska's autobiographic notes reveal her closeness to the working people and to her native land of Bukovyna. Leaving the native mountains for plains, she wrote in 1890: "Oh, my land, my dear land, where so many of my thoughts were born, where I lived through so many things, where I thought so much and dreamt so much... how I will miss you and cry bitter tears! Good bye!... How I love you, my highland, you are incomparably beautiful, so mighty and stately, so noble and fabulous."

She welcomed the unification of West Ukrainian lands with the Soviet Ukraine with all of her excited heart.

Written in different times and on different occassions, these documents excite a reader with their sincerity. They give one the key to understand many works of the author of *Zemlya* (Land) and important events of her life.

The writer's selected letters to men of Ukrainian culture, among them those to Ivan Franko, Vasyl Stefanyk, Mykhailo Pavlyk, Osyp Makovei, to Czech ethnographer F. Regorz, and to Bulgarian prosewriter Petro Todorov, testify to the importance of that part of Kobylyanska's artistic heritage, and develop main features of her democratic outlook and literary strivings.

It is important to stress that that part of the book also contains material which came to the Ukraine from abroad. Those are her letters to Olha Hamorak-Levytska, which were presented to the Shevchenko Institute of Literature of the Ukrainian SSR Academy of Sciences by her husband Volodymyr Levytsky, a former editor of a progressive

Ukrainian newspaper in New York. They are valuable for their story about Kobylyanska's attempt to screen, in 1926, at the Berlin Film Studios the story "On Sunday Morning She Gathered Herbs."

Kobylyanska's letters testify to her high patriotic emotions and her favorable attitude toward the Soviet Ukraine. The words of the writer expressed in her letter to K. Studynsky, dated December 9, 1933, sounded especially topical at that time: "However, I think any action which would try to break cultural connections of the Western Ukraine with the Soviet Ukraine, to sow mutual mistrust and hostility against the Soviet Ukraine will only be harmful to the Ukrainian people."

The part of the book called "Articles and Reminiscences" deals with Kobylyanska's speeches of the '20s and her articles and reminiscences written in Soviet time. They introduce a new major stream into the book, showing us the unforgettable time of the liberation of the Bukovyna area and its unification with the Soviet Ukraine. "With the feeling of excitement, I will say a sincere word that all my thoughts are dedicated to you, my free people, and the song of my heart, and the music of my soul!" —these were the high emotions with which Olha Kobylyanska greeted the liberation of her native land.

Fedir Pohrebennyk
compiler of Words of an Excited Heart, Doctor of Philology

ST. JOHN'S INSTITUTE SPONSORS NINETH SUMMER SCHOOL SESSION — OSVITA

OSVITA, Alberta's only High School Ukrainian language and cultural immersion programme has come to a close for another summer. The course was attended by twenty-six students from British Columbia, Alberta and Manitoba. Director of the school, Rena Hanchuk, seemed genuinely pleased with the results of OSVITA 1988. "Our students worked very hard this summer on the language component of our programme. I am happy to report that all of our students completed their respective courses in Ukrainian 10, 20 and 30 while learning about other aspects of our culture. We tried to afford our students new and exciting experiences at this year's OSVITA session".

In addition to four hours of certified language instruction per day, the students were able to study traditional folk instruments such as tsymbaly and the bandura. Choir, dance and drama classes were held almost every day while lectures in Orthodox religion, history, contemporary Ukrainian music and literature rounded off the study roster. Traditional Ukrainian art forms were explored through pottery, pysanky, embroidery, rozpys, baking and varenyky making.

To further embellish this fantastic learning experience, students hosted three 90-minute Ukrainian radio programmes at CKER radio in Edmonton. They chose the music, prepared the texts and ran the program! The students also represented the OSVITA school and St. John's Institute by marching in Edmonton's Klondike Days Parade and Dauphin Manitoba's Ukrainian Festival Parade. OSVITA students also had the privilege of travelling to Mohyla Institute in Saskatoon to meet with their student counterparts. The two sister Institutes run parallel summer programmes. Students also enjoyed field trips which included horseback riding, Sylvan Lake, the Ukrainian Cultural Heritage Village, Mundare Ukrainian Museum and the Dauphin Ukrainian Festival to name a few.

The programme, one of the best in North America, allows students to live away from home in an immersion setting. Four bilingual counselors are on hand twenty four hours a day to monitor language usage and to aid in teaching.

"The program is unique in the way it combines a rich learning experience with extra-curricular activities" said administrator of St. John's Institute, Boris Melnyk. "I believe we have had one of our best sessions of OSVITA this year and with plans in the future to take our students to Ukraine, I see the school expanding and our programme getting even better".

St. John's Institute gratefully acknowledges the following people and organizations for their generous financial assistance:

Alberta Culture
Secretary of State
SUS Foundation
Ukrainian Canadian Shevchenko Foundation
St. John's Fraternal Society
St. Andrew's Men's Club
UWAC — Sophie Rusova Branch, Ontario
UWAC — Whalley Branch, British Columbia
UWAC — Hanka Romanchych Branch, Canora, Saskatchewan
UWAC — M. Markovych Branch, Canora, Saskatchewan
Taras and Audrey Uzwyshyn

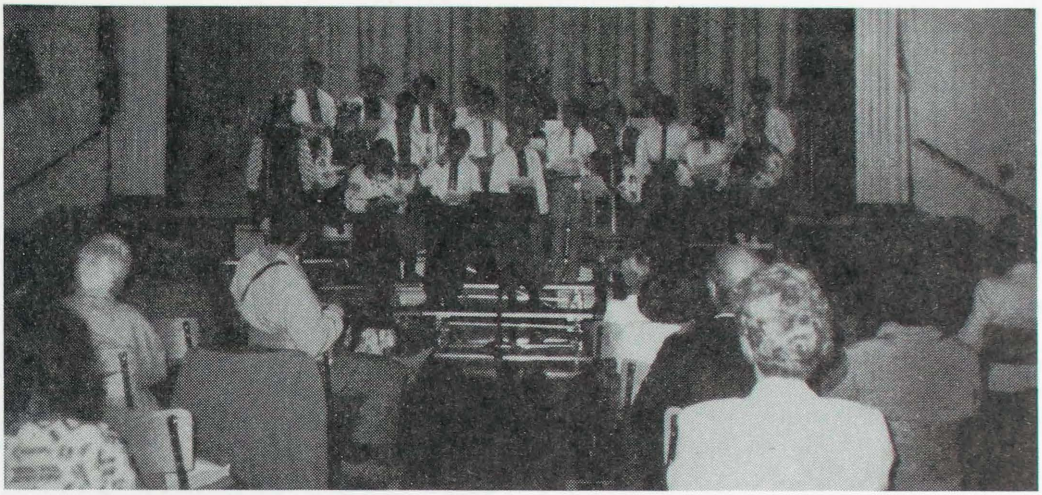

St. Johns Institute Sponsors Nineth Summer School Session — Osvita.

For Sponsorship of Students:

St. John's Cathedral
St. Elias Parish
St. Michael's Parish
All Saints Parish — St. Paul
Ukrainian Self-Reliance Association, New Westminster, British Columbia.

For Awards:

Dr. S. Yaremchuk
William and Olga Sawchuk

OSVITA will celebrate its tenth year next summer. For more information on the programme, call St. John's Institute at 439-2320.

UKRAINIAN FESTIVAL 1988 — EAST COAST STYLE

Just like their Western cousins, Ukrainians in Canada's far Eastern regions celebrate and proudly display their heritage.

Ukrainian Festival 1988, sponsored by the Ukrainian Canadian Association Halifax-Dartmouth Region, took place on Canada Day, July 1st, at the World Trade and Convention Centre in Halifax, Nova Scotia.

The event was highly successful, surpassing previous festivals in interest and attendance. It began by opening a display to the general public. Throughout the morning and afternoon, over 300 people signed in at the Canada Day table. They then proceeded to see how important the Millenium of Christianity is to Ukrainians and to look at some of the symbols and traditions associated with the celebration of Christmas and Easter. Highlights of a Ukrainian wedding were shown with the aid of a video presentation.

Also displayed were various artifacts and printed material from private collections. It was rewarding to see that visitors took time at the books, which were written in both Ukrainian and English. They represented various subjects, such as, history, language, the visual arts and cookery.

Demonstrations showing the art of pysanky writing and the forming of kolachi were popular, while the embroidery and costumes displayed, were overwhelming in their variety.

During the afternoon, the younger members of "Chaika", the association's dance group, delighted the audience with their dancing.

The evening's festivities began with a reception and was followed by a dinner featuring Ukrainian foods. To ensure the best in Ukrainian music, "Dumka", from Montreal, was imported to play for the more than 280 guests. The dance floor was filled with happy dancers, however, their energy could not meet that of the dance ensemble "Barvinok" from Sydney, N. S., who performed several times throughout the evening.

The Ukrainian Canadian Association of Halifax-Dartmouth has now celebrated 10 years as an organization. The average membership ranges only between 25 and 35 families. The success of such a festival is a credit not only to this small group of

KOHUSKA IS AMONG TOP PURSUIT CYCLISTS

By Randy Clark

To be ranked among the top three cyclists in the individual pursuit event in Canada is an impressive achievement. But for Cyndi Kohuska, what makes it even moreso is that she has been riding for only one year while at the same time holding down a full time job and working towards a masters degree.

"I just manage my time well," the 25-year-old Kohuska says with a shrug and a laugh.

In the last month and a half, the weekends have seen her racing in Quebec City, Vancouver, Edmonton and Montreal. She was eighth overall in Quebec and finished well in a hilly race in B.C. On the track in Edmonton she was third in the pursuit and was very pleased.

"There are three top pursuit riders in Canada," Kohuska says, modestly not including herself in that threesome though her results this year put her there. "So just to get a good time against them was something."

Her strong performance convinced provincial team coach Mirek Mazur to send her to Montreal for the Olympic and World Championship team trials.

"Cyndi has made tremendous progress in just one year," he says. "She is in the top three in the Canada Cup Grand Prix circuit and loses only to the woman who finished sixth at the World Championships."

Her success has not all come on the track either. She finished fourth overall last weekend to riders from out of province at the Manitoba Provincial Road Racing Championships. In the first two of the three events, the 50 kilometre criterium and the 100 kilometre road race, she barely lost in the final sprint to the finish line.

"There were some girls from Quebec who are stronger and quicker and I just couldn't hold it with them," she says. "But the only way to improve is to race against better riders so it was a good experience."

To accomplish what she has Kohuska has to manage her time well but she also does the same with energy. Actually it's part of her job. She is an engineer specializing in the energy management field. Her masters degree is in natural resource management and her thesis topic is, "Converting Northern Communities to Hydro Electricity for Space Heating: A Case Study of Churchill."

The job takes her north on numerous ocassions so to squeeze in her cycling trips requires "co-operative and flexible bosses." Her schedule would also seem to require an iron constitution.

In the winter she works from 7 a.m. to 3:30 p.m. followed by weight training and lengthy outdoor soccer games at St. John's Ravenscourt School with the provincial cycling team. On the three nights a week she attends classes at the university she takes her turbo trainer (a stand that enables her to ride her bike indoors) and rides at the school.

Cyndi Kohuska ranks among the top three female pursuit racers in Canada, according to track results.

people, but to all Canadians of Ukrainian heritage, who know that the language and traditions need to be preserved. It is only then that its richness can be shared with others.

'I lead a professional life where I wear a dress," she says, "and a life of sweats after work."

Life in sports is nothing new for her though. She spent her early years in Garden City before moving to Charleswood and attending Oak Park Collegiate. Today, she lives in the west end. In grade 12 she finished second at the provincial track championships in the 400 and 800 metres.

At university she played squash and ran and even managed a senior men's hockey league. One day last summer while she was helping a friend buy a bike, the store owner convinced her to give cycling a try.

"A couple of days later Mirek Mazur phoned and asked me to come to the Velodrome. He put me on a track bike (that has no brakes) and said, 'Go!' I don't know why but I wasn't scared."

Only one year later she is seriously eyeing the Pan Am and Commonwealth Games teams and would like to break the world standard in the pursuit race. There are other top riders Kohuska's age, but virtually all of them have been riding considerably longer and if they work at all it is only part time. Though this will make it tougher for her to crack any Canadian team, the odds don't seem to matter.

"I was talking with some riders from other provinces and we agreed that we're not in it for fun anymore." she says.

Saying this doesn't mean there are no rewards in cycling. But to achieve national and international success requires more than enjoyment of the sport. What is needed is the drive, almost the obsession, to be the best.

"You want to be the best you can be and you have to work so hard to do it that it's not recreation anymore."

"Cycling is the most demanding sport I've ever been in," she continues. "It takes dedication and discipline and is as taxing mentally as physically. But you get a lot out of it and you do it on your own. The coach guides and your teammates support but you are the one who gets out there and does it."

*Cyndi continues accumulating successes. In the recent Track Nationals at the Winnipeg Velodrome, she won two Bronze medals, and at the Canada Grand Prix series, she won two Gold.

Cyndi is the grand-daughter of Natalia Kohuska, the editor of Promin. *Winnipeg Free Press.*

CORRECTION

We apologize to Mrs. Kostash and Mrs. Raycheba for our error the September issue of Promin, page 15. The photo of Miss Kostash shown belongs to another article.

THE VALUE OF A SMILE

It costs nothing, but creates much.
It enriches those who receive, without impoverishing those who give;
It happens in a flash, and the memory of it sometimes lasts forever;
None are so rich they can get along without it, and none so poor, but are richer for its benefits.
It creates happiness in the home, fosters good will in a business, and is the countersign of friends.
It is rest to the weary, daylight to the discouraged, sunshine to the sad, and nature's best antidote for trouble.
Yet it cannot be bought, begged, borrowed or stolen, for it is of no earthly good to anybody until it is given away.
Nobody needs to smile so much as those who have none left to give.
Smile, smile, smile.

(Dale Carnegie, from "How to win friends and influence people).

H. M. M.

ПОВІДОМЛЕННЯ

ПЛАТІВКИ ХОРОВОЇ ДУХОВНОЇ МУЗИКИ ДМИТРА БОРТНЯНСЬКОГО

The Ukrainian Millennium Foundation (UMF) of Canada and the Ukrainian Resource and Development Centre (URDC) at Grant Mac Ewan Community College, Edmonton, Alberta are pleased to announce their working together to produce a Collector's Edition release of 35 sacred choral concertos of Dmytro BORTNIANSKY by December, 1988. The Collector's Edition consists of five record albums plus the texts of the concertos packaged in a special slipcase-style box. The set will sell for $55 before December 31, 1988, and $65 after this date.

ЗАМОВЛЕННЯ на платівки (в Манітобі) просимо висилати на:

Jaroslav Rozumnyj
801 Cambridge Street
WINNIPEG, MB
R3M 3G3
Tel: (204) 488-8693

Чеки Просимо виписувати на:

Ukrainian Millennium Foundation

З огляду на те, що Фундація потребує додаткових фінансів на продукцію платівок, проситься замовляти платівки в найближчому часі.

Вінніпеґ, 14 вересня 1988 р.

ПРОВІНЦІЙНА ЕКЗЕКУТИВА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ НА АЛЬБЕРТУ В РР. 1986—1988:

Перший ряд зліва направо: Лелія Зубріцька — голова, Анна Кравець — кореспонд. секр., Розалія Фарина — уступ. голова, Шеріл Мойсей — касирка, Катерина Рожак — писарка.

Другий ряд; Надія Гиманик — заст. голови, Анна Ємська — ручних робіт, Олександра Сенів — голова відділу при Катедрі св. Івана, Катерина Дідух — голова жін. т-ва при церкві св. Антонія.

Третій ряд: Кароля Козак — контр. комісія Олександра Гоголь — С.У.М.К. Катерина Чернявська, рефер. культ. освіти, Савеля Ґрей — українське шкільництво. Відсутні: Фіона Тарновецька — комісія, Софія Гриник — конт., Анна Звоздецька — голова відділу св. Михаїла, Леона Бриджес — садочок, Анна Кірильчук — "Промінь", Фазія Мазуренко — статус жінки, Мирослав Фербей — театр для дітей, Марія Лазарук — голова Філії Музею Альберти.

ДРУГИЙ ВІНОК АКТИВІЗУЄТЬСЯ

"УКРАЇНСЬКЕ ЖІНОЦТВО — ТРАДИЦІЯ І ЗМІНИ"

Під таким кличем проголошено в Торонті Конференцію, яка відбудеться в днях 28, 29 і 30 жовтня в приміщеннях Інституту Св. Володемира на 620 Спадайна.

Конференцію скликає гурток з академічною освітою українських жінок США і Канади, пов'язавши ціль конференції з історією українського жіночого руху, феміністичними ідеями та його провідницею Наталією Кобринською. Відси й назва Другий Вінок.

Подібня конференція відбулась три роки тому в Едмонтоні в 1985 році.

В конференції з доповідями виступлять спеціяльно запрошені по своїх ділянках особи: Марта Богачевська-Хом'як, Галина Фріленд, Арпі Гамаліян, Надія Світлична і Олена Тереля. Конференція відбуватиметься лише англійською мовою.

ГОЛОВОЮ ПРОВІНЦІЙНОЇ ЕКЗЕКУТИВИ НА БРИТ. КОЛЮМБІЮ ВИБРАНО СОЮЗУ УКРАЇНОК МАРІЮ ВАКАЛЮК

Перша вістка, яка наспіла до нас про взірцево-успішний Провінційний З'їзд у Ванкувері, який відбувся в днях 30 вересня і 12 та 3-го жовтня ц.р. з доброю репрезентацією відділів та представниками Центрального проводу. Союзу Звіт, ухвали З'їзду та ширші звідомлення одержимо у свій час, а тепер вітаємо новообраний провід та висловлюємо признання уступаючому за проробленну дворічну працю.

———————

Відділ Союзу Українок Доньки України в Реджайні, Саск. замість квітів на могилу дорогої членки, бл. п. **Павліна Бойчук,** яка упокоїлась 14-го серпня 1988 р. в її пам'ять висилаємо $10.00 на журнал "Промінь". Вічна їй пам'ять!

Наталка Острижнюк, голова
Оля Патрилюк, рефер.

Плече-в-плече, ми разом ростемо

В Канаді наше багатство походить з народу. Наш розвиток залежить від єдности, расової гармонії і рівноправности.

Наш новий Акт Багатокультурности зобов'язує уряд поборювати всі форми расового упередження і дискримінації.

Він сприяє тому, щоб рознести цей настрій по всій нашій країні та залишити горду духову спадщину для наших дітей.

Плече-в-плече, ми разом ростемо.

Please send me information about the world's first Multiculturalism Act and a copy of the proclamation suitable for framing.

LANGUAGE PREFERENCE: ☐ English ☐ French

Please print clearly:

NAME: _____

ADDRESS: _____

_____ CITY: _____

PROV: _____ POSTAL CODE: _____

Mail to: Canadian Multiculturalism Act
Dept. of the Secretary of State of Canada
Communications Branch
Ottawa, CANADA K1A 0M5

Department of the Secretary of State of Canada
Gerry Weiner, Minister of State for Multiculturalism

Sécretariat d'État du Canada
Gerry Weiner, Ministre d'État au Multiculturalisme

Canada

This is our home - O Canada

НАШИМ ДІТЯМ

ПІСНЯ І КАЗКА

Пісня і казка
Ходять у парі,
Сіють по світі
Дива і чари.
Будять спросоння
Думки дитячі,
Як той уранці
Промінь неначе.
Пісня і казка,
Як у кришталі,
Світу покажуть
Сховані далі
Стежку простелять
К сонцю і зорям
Людської долі,
Скутої горем.
Пісня і казка
В дивних уявах
Щастя збудують
З квітів яскравих.
Серце сповинуть
В вічную ласку...
Слухай же, серце,
Пісню і казку.

Переклав з білоруської
Т. Масенко

ОСІНЬ ЗОЛОТА

Гей, Осінь, Осінь золота —
То усміх сонця, то сльота,
То спозаранку в небі синім
Над нивами ключі гусині.
Закутаний в тумани гай,
Дощем квітки останні вмиті,
Озера, мряками сповиті —
Усе шепоче нам: прощай!...

Гей, Осінь золота
Вже жовті коси розпліта:
Летять листки
Кленові,
Ростуть грибки
В діброві,
Багато, ах, багато їх!
Чи в вас вже кошики готові?
За ці грибки, рясні, здорові,
Даруймо лісові — наш сміх!

Р. Завадович

ЛІДА ГАДАЙ

КНИЖКИ ЧУДОВІ

Сьогодні разом з татом ходив я до книгарні. Люблю я в цій крамниці книжки переглядати, із кожної полиці якусь хотів би мати. Усі вони цікаві, усі новенькі, гарні. І кожна книжка має обкладинку чудову, блискучу, кольорову, малюночків багато.

Одну розкрив я книжку і бачу на малюнку: сорока-білобока малят с в о ї х скликає. А далі бачу: киця у кут загнала мишку: А там — тонка билинка горобчика гойдає. Іде кумалисиця до журавля у гості, танцюють на узліссі зайчата білохвості. В маленьку рукавицю, неначе в теплу хату, напхалися звірята, і їх ведмідь лякає, бурчить і підступає.

Такі казки хороші! Я книжечку гарненьку купив за власні гроші.

І тато ще дозволив одну мені узяти. Я вибрав про Богуту. Той багатир хоробро боровсь за Україну, з лихими ворогами змагався він завзято, поліг від туги-болю. Поліг, та не загинув: по слову Ясновида, як вільний день настане, із каменю Богута живий і дужий встане.

І це чудова книжка!

А братові купили велику та цікаву: то книжка історична про Київ, про походи. про княжу давню славу.

Люблю казки й пригоди, сміховинки і вірші. Просити буду тата ніколи не давати мені дарунків інших, а книжку купувати — хорошу нашу книжку.

75-ЛІТТЯ ПАНІ МАРІЇ РОМАНЮК

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

В неділю 3-го липня 1988 року заходами рідних сестер — добр. Юстини Лучак з Вінніпеґу й Ганусі Тимтишин з Мондер, вшановано 75-ліття уродин їхньої сестри Марії Романюк.

О год. 1:30 по полудні відбулась святочна програма в авдиторії дому "Дніпро", в присутности родини та запрошених гостей. В гарно прибраній авдиторії за головним столом сиділи: Ювілятка Марія, а поруч неї сиділа друга Ювілятка — 97-річна її матуся Єлена Романюк. Дальше сиділи сестри: Юстина й Гануся, племінница Джеселін Боровська, о. прот. Миколай й добр. Ґеня Равлюк, достойний посол до парляменту в Оттаві Василь Лесик, добр. Марія Хомяк і добр. Ольга Бойчук — господиня програми. На почесних місцях сиділи ще й інші члени родини, як: Катруся і Андрій Лозаренко, Орест і Розалія Котик, Андрій, її син Кевен Котик, Каруся Лучак й другі.

Програму почато молитвою й привітом о. прот. М. Равлюка. Протоієрей Равлюк від себе й добр. Ґені висловив сердечні побажання Ювілятці Марії, як також 97-річній її матусі Єлені Романюк, що всі з великою увагою його вислухали.

Достойний посол, Василь Лесик, відчитав привіти від: прем'єра міністрів Канади, дост. Браєна Малруні, від Альбертського прем'єра Дона Ґетті й від себе особисто та своєї дружини.

Між іншим, посол Василь Лесик висловив свою радість, що він може бути присутній на цім святкувані родини Романюків, яку він знає ще від своїх молодих літ. Дальші привіти прочитала господиня програми, яких було багато, а втім і від Товариства Старших "Дніпро". Присутня пані Ольга Ганночко, одна з довголітніх приятельок Ювілятки, також привітала Марію з її днем уродин. Тост до Ювілятки Марії, як зарівно ж до Ювілятки Єлени Романюк, якій на 2-го червня ц.р. сповнилося 97-ліття уродин, піднесла племінниця Джеселін, а всі присутні відспівали їм могутнє Многоліття. По привітах слідувала смачна перекуска, яку приготувала родина, а прислугою допомагали членки Товариства "Дніпро".

Добр. Юстина Лучак, представила гостей та інших присутніх членів їхньої родини. Також вона переповіла коротко про життя Ювілятки, а опісля подякувала за всебічну допомогу всім тим, які в якийбудь спосіб причинилися до такого успіху в їх родинному святі. Дякувала о. прот. Равлюкові й добр. Ґені за їх присутність, а Протоієрею за благословення й щире привітання. Марія Романюк народилася 4-го липня 1913-го року в Ендру, Альберта, від батьків Івана й Єлени Романюків. Там вона виростала, ходила до школи, а також була ученицею на курсах українознавства, що провадив їх Ілля Кириляк. В Ендру, разом з своєю матірю, впродовж 18-ти років, управляла крамницею жіночого одягу. В 1963 році вона виїхала до Едмонтону, де працювала в лікарні Міссерекордія

довгі роки. Будучи в Едмонтоні, Марія стала членкою катедральної громади Св. Івана Хрестителя, членкою Союзу Українок Канади при цій же Катедрі, а також вона є членкою Товариства Старших Громадян, також при Катедрі Св. Івана.

Під цю пору Марія Романюк, живе в домі для Старших "Дніпро". Вона й тут є активною членкою Товариства "Дніпро", від самого початку його заснування, а то від 1983 року. При цьому треба згадати, що Марія Романюк належить до тих перших працьовитих бджілок, яка щедро допомагала в зорганізуванні Товариства Старших "Дніпро", й була з перших членок в його управі.

Попри активність в товариствах, Марія є дуже жертвенна для своєї Церкви, Музею Союзу Українок Канади, Колеґії Св. Андрея, та на інші громадські потреби. Вона є доброї вдачі та все готова допомагати. (Від редакції — цього літа Марія Романюк склала $500.00 на журнал "Промінь").

Дальше господиня програми сказала, що Ювілятка Марія народилася в місяці липні, в якому цвіте запашня липа, який вважається найкращим місяцем для бджіл. Бджола — українського народу є символом душевної чистоти — побожности, святости й працьовитости. Марія має багато подібностей до повищесказаного. Вона, як та бджілка працює, доглядає свою рідну матусю, працює для себе, для Церкви й для нашого Товариства Старших "Дніпро" закінчила своє слово добр. Ольга Бойчук.

На кінці програми висловила свою зворушливу й сердечну подяку для всіх Ювілятка, Марія Романюк. Вона дякувала сестрам: Юстині й Ганусі, за їх милу й святочну несподіванку в її честь. В родинній пошані й любові не ділить віддаль, простори, чи кілометри. Сестра, добр. Юстина Лучак, могла на цей час звільнитися з праці й приїхала з Вінніпеґу до Едмонтону, щоб ці 75-літні уродини сестри Марії, а зарівно ж й її матусі Єлени гідно відсвяткувати.

(Докінчення на стор. 31)

ПРОЄКТ ДО 1000-ЛІТТЯ ХРЕЩЕННЯ УКРАЇНИ

У суботу вечором 6-го серпня 1988 р. членки відділу ім. Кн. Ольги Союзу Українок при церкві Св. Юрія Переможця у Ґрімзбі, Онтаріо влаштували прийняття для парафіян з нагоди закінчення свого проєкту-вишивання вишивок, — прикраси для Божого Дому.

За придбання нових вишивок до Божого Дому говорилося уже декілька разів, але тяжко було знайти охочих, щоб взялися вишивати. З наближенням святкувань 1000-ліття вирішили зорганізувати комітет, який би за цю справу взявся та привів у дійсність до урочистих святкувань 1000-ліття, як проєкт. До комітету увійшли слідуючі членки; п.п. В. Яворська — голова відділу, М. Качура і М. Бурак. На щастя в скорім часі комітет знайшов відповідну особу, яка погодилася вишивати і цим зробила велику прислугу для своєї церкви, яку щиро любить.

Важливо згадати, що вишивані вишивки для цілої церкви є велика і вартісна праця, то і забрало трохи часу. До цієї вартісної праці вклала частинку своєї пожертви бл. п. Марія Гусак, наша бувша господиня, уже будучи дуже немічною і ніби відчуваючи, що скоро її земне життя має закінчитися, вишила обіцяну частинку залишивши пожертву і пам'ятку на довгі роки для своєї рідної церкви, яку вона любила і працювала для церкви, бо була також через довгі роки і сестрицею.

І нарешті настав день, коли мрія стала дійсністю, святково прибрана церковна авдиторія вітала гостей, а майстерно упорядкована виставка вишивок викінчена за українським народнім стилем, промовляла до гостей і пригадувала собою, що це є один із живих скарбів нашого глибокого минулого і далекого майбутнього.

Виставку прибрала нова членка п-на О. Бурак при допомозі комітету. Всі присутні з приємністю оглядали виставку, бо попередньо склали грошові пожертви для цієї цілі. Треба також згадати, що членки комітету досить праці, турбот і часу вклали, щоб вишивки були закінчені на час і церква прибрана до святкувань 1000-ліття. Оглянувши вишивки, гості засіли за столи із смачною вечерею, о. Г. Планида перевів молитву і поблагословив страви. По вечері склали привіти і признання; голова громади п. Дм. Шпитковський і о. Г. Планида для членок відділу і комітету підкреслюючи їхню невтомну працю для церкви і громади.

На світлині біля виставки вишивок членки відділу ім. Кн. Ольги С.У.К., Ґримзбі, Онт., о. Г. Планида, п. Дм. Шпитковський — голова громади та дехто з парафіян.

В присутній товариській атмосфері закінчився вечір. Пересилаємо скромну пожертву в сумі $50.00 зі збірки, яка була переведена на "Промінь".

Марія Нечай

БЛ. П. РОЗАЛІЯ ХОМ'ЯКЕВИЧ

У незабутню пам'ять Розалії Хом'якевич, яка упокоїлась на 83-тім році свого життя дня 23 травня 1988 р. складаємо дар на "Промінь" $25.00.

Розалія народилася 11 травня 1906 року в с. Тисовець, повіт Ліско в Польщі. До Канади приїхала 1934 р. і замешкала в Дафне дистрикті. Від 1973 року жила на відпочинку у Ватсон, Саск.

Розалія була активна членка Церкви і членка відділу Союзу Українок ім. О. Басараб у Вимері Саск. багато років.

Залишила Розалія у глибокому смутку свого чоловіка Івана, двох синів, чотири дочки всі з родинами, двадцять онуків і сімнадцять правнуків.

Вічна їй пам'ять

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ П-ВА ГРИГОРІЯ І ЄЛИСАВЕТИ КРІПКИХ

Кожне щасливе подружжя з великого радістю зустрічає день свого 50-ліття. Такий радісний день святкували п-во Григорій і Єлисавета Кріпкі. Ювілейне прийняття відбулося в міській залі в Мічам, Саск. 13 серпня при участи багатьох гостей та приятелів.

Подружнє життя почали ювілята у мічам, Саск. на фармі, де розбудовували свою господарку і ще дотепер там господарять. Тут вони виховали четверо дітей — три дочки й одного сина.

При вході до залі ювілят привітали діти — дочка Аделя причепила корсажі з живих квітів. Діти завели батьків до головного стола. Стіл гарно прибраний вишиваним обрусом, короваєм з пташками і вінком, живі квіти і свічки. Ювілейний торт гарно удекорований орнаментом — молода пара. Той самий орнамент був на весільнім торті 50 літ тому.

Дружка Анна Дворняк щиро відгукнулась на запрошення знову послужити молодятам. Олекса Кріпкий, брат молодого заступав місце дружби. Молитву перед вечерою провела дочка Аделя Серветник.

Після смачної вечері господар Петро Кріпкий, брат Григорія представив головний стіл і прочитав привіти від усіх політичних партій. Василь Ганущак, брат Єлисавети поділився спогадами про свої молоді літа, як він опікувався сестрою бо він був два роки старший від неї. Побажав ювілятам кріпкого здоров'я і звернувшись до молоді з просьбою шанувати свою рідну мову, свою церкву, так як це робили батьки. Від церковної громади промовляв голова Олекса Никіфорук. Він дякував ювілятам за їхню працю при громаді і прочитав ювілейні побажання від Блаженнішого Митрополита Василія. Бажав їм міцного здоров'я і всі гості встали та відспівали "Многая літа".

Від Союзу Українок, Ольга Борса, секретарка говорила про Єлисавету, дякувала їй за працю у Товаристві в церкві. Зоня Марковська, голова відділу склала привіт і вручила грамоту за її щиру працю в Товаристві поверх 50 років. Від родини вітав ювілят син Іван. Він згадав дитячі роки і дякував родичам за їх щире серце, любов і старання вивести дітей на дорогу гідности і по своїй змозі дати їм освіту. Від внуків говорила наймолодша внучка Лин Кокс. Вона зложила дідові і бабі привіт, дякувала за їх любов і за милі, дні що їх вони переживали на фармі під час літніх вакацій та побажала їм кріпкого здоров'я.

На закінчення господар покликав до слова ювілят. Єлисавета дякувала Богові за минуле і просила здоров'я на будуче; дякувала мужеві за любов і приятельство за минулих 50 літ, дякувала дітям за любов.

Григорій також дякував дружині Єлисаветі за любов і приязнь. Дякував всім присутнім за такий радісний день в їхньому житті, дякував за смачну вечерю, що жінки міської залі видали.

На закінчення програми діти і гості вітаючи ювілят, складали їм побажання доброго здоров'я.

З нагоди цього свята Відділ Союзу Українок ім. О. Кобилянської в Мічам складає $50.00 на журнал "Промінь".

Зоня Марковська, голова,
Ольга Борса, секретарка.

На знимці зліва направо — Олекса Кріпкий, брат ювілята, Григорій і Єлисавета — ювілянти і Анна Дворняк, друкжа.

ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ

ЕДМОНТОН, АЛТА.

В неділю 6-го грудня 1987 р. відбулися річні збори нашого відділу у парафіяльній залі після смачної вечері:

Голова, пані Софія Павлюк попросила о. п р о т. д-ра І. Стуса відкрити збори. Слідувала молитва і вшанування пам'ять пок. членок. Цього року упокоїлось дві наших дорогих членок — бл. п. Оля Хіжан і бл. п. Текля Панчишин, хай з Богом спочивають.

Предсідницею зборів була Анна Звоздецька, а секретаркою Ольга Стельмащук. Після прочитання і затвердження протоколу та фінансового звіту, голова й урядниці відділу здавали свої звіти.

Діяльність відділу за 1987 р. Відбулося 9 м.зборів і 4 засідань з церковним зарядом. Видали обіди на 12 похоронах, поминальних і весільних трапез, приготовила вечерю на двох пущеннях. Новий рік — Маланку і Йорданську. Обід на спільне свячене і храмове свято. Влаштували два базари. Приготовляли перекуски на пікнік по Богослуженні на оселі Барвінок. Допомагали разом з іншими відділами у чайному прийнятті для Владики Івана і Пров. Екзекутиви Союзу Українок. Відділ брав участь у "Дні спадщини" у Гавриляк Парку. Членки помагали з бенкетом для Інституту св. Івана. Членка пані М. Попович розпочала писання писанок де жінки писали і продавали на базарі.

Наш добродійний комітет допомагав хворим прибути на Богослуження у лікарнях та домах сеньйорів, відвідували хворих та висилали квіти і картки побажань.

При нашому відділі є відділ СУМК. До нас прилучились сумківці з відділу при церкві св. Іллі. Маємо разом 20 сумківців. Ми дуже раді і горді, що вони виграли трофеї п-ва Базюків за відмінну працю. Вони виступали з драмою під час святкування 1000-ліття хрещення України в Саскатуні. Наша членка Анна Звоздецька написала цю драму і дістала за це нагороду.

Наша наймолодша членка панна Іванка Хіжан навчала дітей в українській школі, а Ширлі Воземірська навчає в недільній школі. Шкільний і культосвітній комітет приготовляє концерт на св. Миколая, Т. Шевченка. День Матері. Ми спонсорували одного сумківця до "Освіти" в Інституті св. Івана.

Наш відділ вислав 5 пакунків і 45 книжок до Бразилії. Збираєм одежу і різні матеріяли і завезли людям, які були пошкоджені., бурею в Едмонтоні.

Наші фінансові пожертви були такі:

Малювання ікони у церкві св. Михаїла	3,000.00
Церква Св. Михаїла	6,000.00
Торнейдо фон	250.00
Журнал "Промінь"	150.00
Фонд української школи на бандури	200.00
Проєкти хоругов	100.00
Бюджет до Централі С.У.К.	440.00

Стан каси: Перебрано з 1986 р. 14,462, прибутки в 1987 р. — 19.675, видатки в 1987 — 19,373, лишилось в касі — 14.764.00.

Управа відділу на 1988 рік: Голова — Анна Звоздецька, уступ. голова — С. Павлюк, заступниці голови: 1-ша Ф. Тарновець, 2-га — М. Попович, 3-тя — Р. Симбалюк, рекор. секретарка — О. Стельмащук, кор. секретарка — О. Зачернюк, касирка — Турта, Контрольна комісія — Ю. Мойсей, Ю. Рипка, Р. Симбалюк.

Добродійний комітет — О. Зотик, Г. Рипка, Р. Симбалюк. Церковний комітет: Іванка Хіжан, О. Зачернюк, М. Ангел, Р. Сембалюк. Суспільна Опіка Ф. Тарновець, А. Звоздецька, Відділ СУМК — Ґ. Васильців, А. Звоздецька, Маріянка Ючак, Ліля Бойко. Телефон., комітет — М. Пихлик, А. Мелешко, А. Бонк, Р. Сембалюк. Базар. ком. — А. Зотик, М. Попович, А. Мелешко, Інст. св. Івана — О. Камінська, Ю. Мойсей. Кольтосвіт. — А. Звоздецька, Л. Король М. Підприєм. — А. Ангел, Р. Черналюк, Р. Пачишник, Член. Комітет — Ф. Тарновець, Р. Сембалюк. Референтка "Промінь" — Ф. Тарновець, Бібліотеки — Ф. Тарновець. Кухарки — О. Комінська, Г. Федюк.

Ф. Тарновель,
рефер., "Променя".

ВШАНУВАННЯ ЧЛЕНКИ

Членки відділу ім. Лесі Українки в Кемлупс, Брит. Колюмбія зійшлися до ресторану на вечерю, щоб вшанувати нашу заслужену членку, пані Нелі Буґеру з нагоди її 80-ліття.

Пані Нелі Буґера є членкою при відділі в Кемлупс від початку його заснування. Брала вона активну участь у праці відділу, як допомога в кухні, так само з великодним печивом пасок та колачів. Любила вона читати Український Голос. Вісник, а тепер ще читає "Промінь". Через кілька років була вона старшою сестрицею, учащала на всі Богослуження та є постійною членкою місцевої громади.

З нагоди свого 80-ліття, пані Нелі Буґера жертвує $80.00 на прес. фонд журнала "Промінь", а $20.00 на оплату знимки.

На многії літа Нелі!

БЛ. П. ЄВГЕНІЯ ЯРЕМЧУК

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

В четвер 28-го липня 1988 року, відійшла у вічність Євгенія Яремчук, з роду Гуцул.

Євгенія Яремчук народилася в Едмонтоні в родині Йосифа і Франки Гуцулів. Початкову школу почала в Едмонтоні, а середню закінчила у Бойл, Альберта, а тоді торговельну колегію в Едмонтоні. Опісля працювала в провінційному уряді Альберти.

В 1944 році, Євгенія одружується з дентистом д-ром Степаном Яремчуком і обоє стають, плече-в-плече, до громадської праці.

На похоронній трапезі, Марія Сулима, промовляючи від імені Жіночого Комітету при Інституті Св. Івана в Едмонтоні, висловлюючи співчуття д-рові Яремчукові і родині, так висловилася про цю вельми заслужену членку того Комітету:

"Покійна Євгенія Яремчук, як одна з основательок, бувша голова і заступниця голови, вислужила в Жіночому Комітеті при Інституті Св. Івана чи не найдовші роки. Через всі ті роки помітно було, що кожна поточна голова відразу визнала її авторитетом, бо завжди можна було покладатися на її розсудливість, практичність в порадах, головно в господарчих та фінансових справах. Д-р Яремчук, я розумію що ця фінансова експертиза придалася й у Вашому родинному та професійному житті. Почерез тридцять три роки, Євгенія була помічниця в Вашій практиці дентиства.

Давнішими роками Жіночий Комітет при Інституті Св. Івана влаштовував різні проєкти для здобуття фондів як продажі печива, соціяльні та культурні сходини, громадські лекції, тощо, та, як тепер, помагали при громадських обідах.

Вже було згадано про Ваш непересічний уклад в нашому суспільному, релігійному та культурному житті, — здається не було ділянки де б Ваші поради, Ваша поміж, а найголовніше, Ваш провід, не відзначився б, головно як голова громади Катедри Св. Івана підчас її будови, довголітний голова дирекції Інституту Св. Івана, включно з часом його побудови та все заключено в головство Союзу Українців Самостійників. Ви, як родина, стоїте на першому місці в посвяті, в жертвенності — церкви, інститутів, української преси, та самостійницьких організацій.

Пане докторе, висловлюючи належне Вам признання, я хочу підкреслити, що лиш у родинному взаємо порозумінні, як це Вам пощастило зазнати, можливо Вам осягнути той неперевершений уклад в громадському житті, Без підпори, помочі і поради, а в потребі і розради, вірної, люблячої подруги, трудно було б це виконувати.

Згадуючи про особисті прикмети покійної, її людяність, працездатність, розсудливість, ввічливість — чи не найважливішим її почуття родинного обов'язку, родинної любови. Вона заопікувалася по смерті матері, батьком до його смерти, та дотепер молодшою сестрою Милдред. Тут належиться признання і Вам, пане докторе. Така благородність стає гідним прикладом для всіх.

Пане Докторе, хай Господь улегшить Вашу невіджалувану втрату, Вашого найвірнішого підпоручника в кожний галузі Вашого плідного життя, суспільного так і родинного, знаючи що Ви не стоїте самі — ваша втрата рівно ж є втратою української православної Канади, наших інститутів та самостійницьких організацій взагалі. Присутність такого поважного числа родини та членства наших організацій вчора ввечері і сьогодні свідчить про признання та загальну пошану якою вона користувалась. Прошу приймість нашу громадно-протягаючу руку щирого співчуття".

Про конкретний вияв підтримки покійною українських установ, по-перше, церкви та її світської організації СУС, як й української преси, у своєму завіщенні, Євгенія призначує слідуючі пожертви:

На Катедру Св. Івана, Едмонтон, $2000, на Фундацію Св. Володимира, Вінніпег, $1000, на Фундацію СУС, $500, на Український Голос, $500, на журнал Промінь, $500, на Українські Вісті, Едмонтон, $500.

Величаві похоронні відправи почалися панахидою у понеділок, 1-го серпня, 1988 в Катедрі Св. Івана. До сумних звуків церковних дзвонів членки Союзу Українок Канади, з свічками в руках відпроваджували вірну членку та добру приятельку.

Митр. прот. Мирослав Крищук відслужив панахиду з участю катедрального хору під дириґентурою Лесі Чумер. В вівторок 2-го серпня, до похоронної Служби Божої прилучилися до митр. прот. Крищука, архипресвітер Григорий Василів та архимандрит Олександер Щербань. Дякували Андрій Мельничук, І. Киця та Роман Бойко.

Під час похоронної трапези, співчуття мужеві та родині склали, д-р Григорий Гоголь, голова програми, Анастасія Сенів, Голова Відділу Союзу Українок при Катедрі Св. Івана, Марія Сулима, від Жіночого Комітету при Інституті Св. Івана, і довголітний сусід та приятель з околиці Бойл, Степан Писик.

Д-р Яремчук сердечно подякував всім, що причинилися до похоронних відправ.

Євгенія Яремчук залишає в глибокому смутку, мужа Степана, брата Федора Гуцула і сестри Олів Городинську та Милдред і багато родини та приятелів,

Вічна їй пам'ять!

Марія Сулима.

БЛ. П. НАДІЯ МАРЧЕНКО
ҐРІМЗБІ, ОНТ.

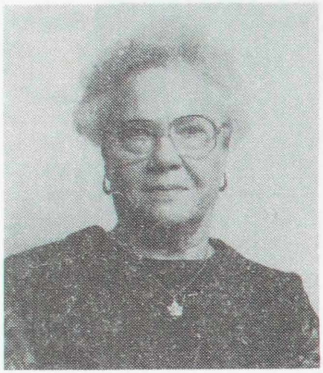

В понеділок 11 квітня 1988 р. рознеслась сумна вістка, що упокоїлась Надія Марченко.

П-во Марченки проживали в Норт Порт, Флориді. В понеділок вранці муж Іван пішов прислуговувати в церкві св. Андрія, а повернувшись додому не застав в живих своєї любої дружини.

Настоятель св. Андрея О. Форостій відслужив Панахиду в похоронному заведенні Форлей при великий участі друзів і знайомих. Після відправи відбулась перекуска в залі церкви св. Андрея, що її приготовили жінки. По цім тіло покійної перевезено до Канади, до Ґрімзбі, де Надія була членкою сестрицтва при громаді Св. Юрія. В четвер, Панахиду відправив Настоятель о. Б. Планіда, співав церковний хор. Отець Планіда склав співчуття мужеві Іванові та родині. В п'ятницю, в Церкві св. Юрія заупокійну Службу Божу відслужили О. Планіда і прот. о. О. Костюк з Вотерлю. Співав хор під проводом Олекси Мельничука. Тіло пок. Надії похоронено на українському цвинтарі на оселі Київ в Оквил, Онт.

Поминальний обід відбувся в церковній залі громади Св. Юрія. Страви поблагословив о. Планіда. Господарем був п. В. Новак, який мужеві Іванові, М. Качура, похресник, висловив співчуття свому хресному батькові та жаль за доброю хресною мамою. Д. Шпитковський, голова громади складаючи співчуття мужу покійної зауважив, що п-во Марченки хоч не мешкають в Ґрімзбі, але є членами громади Св. Юрія. Співчуття склала від жіноцтва при громаді В. Яворська, А. Озинчак від кумів слово співчуття висловила К. Люба Яременко і коротко розказала за добрі діла про покійну куму Надію. П. М. Донек розповів про життєвий шлях бл. п. Надії.

Народилась вона в 1919 р. на Полтавщині. В час війни Марченки знайшлись в таборах біженців.

В 1947 р. виїхали на працю до Бельгії, в 1951 р. прибули до Канади і поселились в Ґрімзбі. По десяти роках вони переїхали до Норт Порт у Флориду. Надія Яремченко була активною в праці сестрицтва при церкві.

П. М. Донек звернувся до присутніх скласти дар на нев'янучий вінок на пресу. Збірка принесла $226,00, з того призначено на "Промінь" $50.00, якого любила читати. Слово співчуття висловив о. О. Костюк. Молитвою закінчено похоронний обід. Покійній хай Господь подасть царсто небесне, а канадська земля хай буде їй легкою. Вічна їй пам'ять.

Подяка К. Л. Яременко

Муж покійної Іван складає подяку о. Г. Планіді, прот. О. Костюкові за похоронні відправи, дириґенту, хористам і трунооосцям. кумам за приготування обіду, братству, сестрицтву, тим що прислали, картки співчуття, за пожертви на нев. вінок та всім учасникам в похороні.

Муж Іван Марченко

БЛ. П. МАРІЯ ГАЛАБУРДА

Дня 7-го липня 1988 р. в шпиталі Ля Верендрай у Форт Френцес, Онт. упокоїлась на 68-ім році свого трудолюбивого життя, бл. п. Марія Галабурда, дружина, мама і членка Союзу Українок Канади.

Марія народилась у Форт Френцес, Онт., тут виростала, тут одружилась, тут проходило все її життя, але була відома серед свого суспільства як активна громадянка.

Була Марія активна в шпитальнім жіночим товаристві" Вименс Екзилері". Зате більшість свого часу посвячувала Марія як свідома українка своїй українській жіночій організації і церкві. Була вона членкою відділу Союзу Українок ім. Лесі Українки, де виконувала різню працю при Народнім Домі і церкві св. Юрія Переможця. Була членкою церкви і співала в церковному хорі. Була вона загально шанована і люблена серед людей своєї громади й чужих.

Похорон бл. п. Марії відбувся в п'ятницю 10 липня в Церкві св. Юрія Переможця відки тіло її відправлено і похоронено на цвинтарі Риверв'ю.

Залишила Марія в глибокому смутку свою родину: чоловіка Івана Галабурду, дві дочки — Марлін-Надію Свенсон в Кенора, Онт. Дженес Марію з чоловіком Джері Кристі в Ричмонд Гил, Онт. — двоє внуків — Таню Марію і Ричарда Давида. З дальшої родини лишились брат Василь з дружиною Гелен Нюринські у Форт Френцес, сестра Анна Меленчук в Лондоні, Онт. Саня Новак у Вотерфор, Онт; чотири кузинки: Анна Буяр з чоловіком Антоном, Френк з дружиною Бюла Новак. Степан з дружиною Катрею Новак і одна племінниця Кароля Смит в Лондоні, Онт. Так само лишила багато приятелів та співробітниць на громадській ниві.

Вічна їй пам'ть.

Приятелька.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

З приводу смерти бл. п. **Анни Клапоущак** почесної і заслуженої членки, яка упокоїлась 2-го серпня 1988 р. складаємо в її світлу пам'ять $10.00 на журнал "Промінь". Родині покійної висловлюємо глибоке співчуття.

Відділ Лесі Українки — Давфин, Ман.
Марія Білоус — референтка.

———————

Центральна управа Союзу Українок Канади в Саскатуні висловлює найглибше співчуття заступниці голова Союзу і голові і Пров. Екзекутиви в Манітобі, пані Павлині Іґнаш по втраті своєї сестри **Катерини Кидик** (Жуків), яка упокоїлась у Міссіссаґа, Онт. 17 вересня 1988 р. Хай пам'ять про покійну зберігається в серцях її рідних і друзів.

———————

Замість квітів на могилу нашої дорогої мами, **Василини Никіфорук,** яка упокоїлась 19-го листопада 1979 р., посилаємо $25.00 на журнал Промінь.

Син Стефан і невістка
Юлія Никіфоруки.

———————

В одинадцяту річницю упокоєння мого дорогого мужа, батька та дідуся, **Василя Матійовського,** який упокоївся 21 листопада 1977 року, в його пам'ять засилаю $20.00 на прес фонд журнала "Промінь".

Дружина Анна, діти, внуки і
правнуки, Овкбирн, Ман.

———————

У десяту річницю упокоєння моєї дорогої мами, **Зенової Вакарчук,** складаю пожертву $10.00 на пресовий фонд журналу "Промінь".

Павліна Семенюк,
Йорктон, Саск.

———————

У незабутню пам'ять мого дорогою мужа, бл. п. **Володимира Сабата** — упокоївся 20 липня 1984 року, замість квітів на його могилу, дарую на журнал "Промінь" $25.00. Покійному вічна пам'ять.

Дружина Стефанія Сабат з родиною
Мелфорт, Саск.

У першу річницю упокоєння **Наталії Микитий** (Парчевська) з Торгилд, Альберта, яка відійшла у вічність 24 жовтня 1987 р., складаємо замість китиці квітів у її пам'ять $50.00 на журнал "Промінь".

Муж Роман Микитий, дочка Катруся,
син Кивен, мама Катерина Парчевська,
брат Мирослав, Даруся і діти.

———————

У дев'ту річницю упокоєння нашої незабутньої дорогої дружини, мами, баби, прабаби і прапрабаби **Василини Никіфорук,** яка відійшла від нас 19 листопада 1979 р., складаємо як нев'янучий вінок $20.00 на фонд журнала "Промінь".

Зберігаємо про неї найсвітлішу пам'ять.

Андрій Никіфорук з родиною.
Норт Бателфорд, Саск.

———————

У світлу пам'ять нашої дорогої приятельки, бл. п. **Варвари Шандро,** яка упокоїлась 28-го серпня 1988 р. в Едмонтоні, засилаємо $75.00 на журнал "Промінь".

Вічна їй пам'ять!

Розалія Ґовда, Емілія Косташ, Емма Верхомин,
Анна Зузак, Емілі Федорак, Анна Особа,
Анна Юрчук, Анна І. Данилович, Анна П.
Данилович, Стася Зварич, Параска Каренко,
Софія Гриник, Рахиля Скакун, Люїзя Феняк,
Тетяна Лазарович.

———————

Відділ Союзу Українок ім. Олени Пчілки в Норт Бетлефорд, Саск., складає $30.00 на "Промінь" у світлу пам'ять двох членок — бл. п. **Олени Ковтун і Парані Світик,** які упокоїлись цього 1988 року

Родині покійних складаємо щирі співчуття.

Вічна їм пам'ять!

Катерина Маліцька, реф.

———————

У п'ятнадцяту річницю упокоєння мого незабутнього мужа **Вадима Доброліжа** й у 25-ту річницю смерти нашої дорогої бабуні і прабабуні **Евдокії Симонової** дарую на фонд журналу "Промінь" $25.00.

Валентина Доброліж з родиною
Едмонтон, Альта.

ВІСТИ З КАМПАНІЇ "ДОБРОЇ ВОЛІ"

ДАР ВІДДІЛУ $1000.00 НА "ПРОМІНЬ"

Управа Відділу ім. Лесі Українки

Перший ряд зліва направо: корес. секр. — П. Кревецька; голова — Н. Міщук; голова Пров. Екзекутиви — П. Іґнаш; секретарка — А. Назаревич; друга заст. голови — Г. Ґеддовс.

Другий ряд — фінан. секр. — А. Калинюк, перша заст. голови — О. Буґера. Відсутня касирка — Г. Майба.

Дорога Редакціє Променя: —

Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпеґу, довідавшись про, кампанію "доброї волі" журнала "Промінь", рішив піти йому назустріч.

Наш Відділ є гордий і дорожить своїм пресовим органом, бо він відзеркалює нашу організаційну працю перед світом та вказує правильний шлях у збереженні української ідентичности. Рівночасно він просвічує свій загал і заразом насолоджує його своїм змістом, як тут у Канаді так і поза її межами.

Щоб забезбечити буття цього дорогоцінного журналу і вказати вартість його заслуг, відділ на своїх місячних зборах рішив прилучитися до попередніх жертводавців, вкладає і свою цеголку в сумі $1000 долярів на цю важливу необхідну ділянку нашої організації.

Членки Відділу складають признання Редакційний Колеґії за змістивний вклад "Променя" та бажають їй успіхів у продовжуванні дальшої праці в користь організації та нашої спільноти.

З вдячним привітанням
Павліна Кревецька, кор. серрет.

ПОДЯКА

Душа радіє, коли довідуємося, що наші союзні відділи так високо оцінюють свій журнал "Промінь", складаючи такі княжі пожертви, щоб скріпити його фінансовий стан і забезпечити його на майбутнє.

Це є дійсно гідний примір до наслідування! Примір, що викликає відповідальність і в інших піти назустріч.

Редакційна Колеґія, побачивши жертвенність наших відділів буде мати можливість придбати більше відповідних співпрацівників, щоб тягар редакційної праці не спадав на одні плечі і тоді з більшим ентузіязмом працюватимуть, щоб виявити своє вдоволення супроти акції читачів-передплатників.

Відділові ім. Лесі Українки у Вінніпезі найщиріше Спасибі за благородне діло.

Єлисавета Білич,
Крайова референтка "Променя".

ВИКАЗ ПОЖЕРТВ КАМПАНІЇ "ДОБРОЇ ВОЛІ"

Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці, Вінніпеґ 1000.00
З вшанування Марії Романюк в Едмонтоні, прислала добр. Ольга Бойчук 359.00
П-во Н. О. Кіндрачуки, Келовна, Б.К. З нагоди ювілею подружжя 100.00
П. Буґера, Кемлупс, Б.К., з нагоди дня уродин 80.00
Павліна Іґнаш, Вінніпеґ — з присвятою памяті дорогої сестри Катерини Кидик 65.00
Відділ ім. Кобилянської в Мічам, Саск. з нагоди ювілейного подружжя, прислала Ольга Борса 50.00
Ольга Ґавришко, Ванкувер, з присвятою пам'яті дорої приятельки 40.00
В. Яременко з присвятою пам'яті Марії Марченко 35.00
Вікторія Калюжна, Лондон, Онт., з нагоди привітань в новім домі 35.00
Анна Ревун, Едмонтон 30.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Ґрімзбі, Онт. 30.00
Провінційна Екзекутива Союзу Українок в Альберті 30.00
Розалія Стечишин, Едмонтон 30.00
Відділ ім. Лесі Українки, Оттава 30.00
Відділ ім. Лесі Українки, Кемлупс, Б.К. 25.00
Відділ ім. Кн. Ольги, Стінен, Саск. 25,00
Анна Сабат, Аґессі, Б.К. 25.00
Ольга Бранецька, Чиливек, Б.К. 20.00
Відділ при Катедрі Св. Івана, Едмонтон 20.00
Стефанія Яхимець, Виловдейл, Онт. 15.00
М. Винничук, Атмстронґ, Б.К. 15.00
Ніна Кузьменко, Лондон, Онт. 15.00
О Загоруйко, Ванкувер, Б.К. 10.00
К. Дорковська, Вестон, Онт. 10.00
Марія Семенюк, Пенетенс, Онт. 10.00
Дора Михальчук Ст. Михаіл 10.00
Анна Мудра, Едмонтон 10.00
П. Тріщук, Оттава 10.00
П. Палка, Торонто 5.00
Музейна Філія, Торонто 5.00
Лідія Тимошенко, Стратфорд, Онт. 5.00
Ірина Ґудзовська, Торонто 5.00
М. А. Шпитковська, Бімзвил, Онт. 5.00
Д. Корпан, Едмонтон 5.00
Марія Тодорук, Едмонтон 5.00
Зеня Новак, Вотерлю, Онт. 5.00

———————

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Наталя Довдс, референтка журналу у відділі Барвінок в Ошаві, Онт.

Маргарета Ременда, референтка журналу у Відділі Лесі Українки у Ванкувері.

Т. Сидоренко, референтка журналу у відділі Доньки України в Монтреалі.

Марія Полонич, Ванкувер, Б.К.

Вітаємо перші передплати з компанії "доброї волі". Кличемо інших прилучитись до нашої так важливої справи. Нових читачок щиро вітаємо.

Редакція.

———————

НАМ ПИШУТЬ:

У відклик заплянованої кампанії "доброї волі" пише нам референтка з Ванкуверу, пані Маргарета Ременда:

"Залучую посвідки за дві передплати "Променя" — одна нова, можливо з часом придбаю більше".

* * *

Пише нам пан Михасьо Сунак з Редвотер, Альберта: "Я маю велику приємність вислати передплату на журнал "Промінь". Я дуже ним задоволений і читаю його з великою приємністю. Бажаю Вам щастя, здоров'я і дальших успіхів у Вашій редакторській праці. Висилаю $35.00 долярів".

75-ЛІТТЯ МАРІЇ РОМАНЮК

Програму закінчено молитвою і спільним співом "Де згода в родині". За згодою родини, замість дарунків присутні в честь Ювілятки зложити свої пожертви на журнал "Промінь", якого Марія й Єлена Романюк передплачують, підтримують, читають й оцінюють.

Слідуючі особи зложили свої пожертви: Марія Романюк — $75.00, Єлена РОманюк — $50.00, протопрес. Д. і добр. Юстина Лучак — $20.00, по $10.00 — О. і М. Тарасюк, Т. і К. Лучак, С. і С. Демчук, добр. М. Хомяк, Д. і М. Гарасимів, Р. і З. Скакун, А. Богай і Е. Шандровська. По $5.00 — добр. О. Бойчук, Р. Ґовда, А. Гуменна, Е. Лакуста, А. Ґреґори, А. Данилович, П. Малицька, М. Григор, К. Лобос, Г. Будзяк, М. Сениця, П. Калат, М. Никофорук, В. і Е. Федорак, Б. В. Лесик, А. Чорний, П. Саламандик, К. Гавриш, Т. Кругляк, О. Ганночко, А. Сологуб, С. Мельник, П. Басараб, О. Р. Котик, А. Різанець — $3.00. По $2.00 — А. Васалеско А. Лесків, С. Козіна, Ґ. Ґерман, А. Середюк. А. Литвинович — $1.00. Разом — $359.00 долярів.

Всім жертводавцям щира подяка, а Ювілятці Марії й її матусі Єлені Романюк, щасти Боже на все добре і "На многії літа".

О.Б. — Мешканка дому "Дніпро".

Для наших господинь

УЛЯНА КРИВОРУЧКО

КУРЯЧА ПЕЧІНКА

1 горнятко курячої зупи
1 фунт курячих печінок
¼ горнятка масла або маргарини
1 столову ложку зеленого перцю
2 посіченої цибулі.

Все перемішати крім зупи і смажити доки цибуля стане рум'яна. Додати 1 горнятко курячої зупи і ложку посіченої петрушки, сіль і перець до смаку. Варити ½ години і часто мішати. Накрити і нехай постоїть 15 хвилин. Подавати з рижом.

———————

ТОРТ З МОРКВИ

1½ горнятко олію
2 горнят цукру
5 яєць
2½ горнятки муки
2 ложки бейкен павдер
2 чайні ложки цинамону
2 ложки ванілії
1 ложка солі
2 горнят потертої сирої моркви
1 горнятко посічених ананасів
1½ горнятка горіхів.

Втерти олію і цукор. Додавати яйця по одному. Окремо змішати муку, дріжді, сіль і цинамон. Змішати разом з іншими складниками. Вимішати добре. Пекти на 350°, одну годину. Коли готова, можна наверх дати 2 ложки масла, ½ горнятка жовтого цукру, ½ горнятка горіхів і пекти ще 10 хвилин.

PIZZA

Dissolve 1 teaspoon sugar in ½ cup lukewarm water (100°F). Over this sprinkle 1 envelope active dry yeast. Let stand for 10 minutes. Then stir briskly with a fork. In a large bowl combine softened yeast mixture together with

¼ cup vegetable oil
½ cup lukewarm water
1 teaspoon salt
1¼ cups Purity Flour

Beat vigorously by hand or with electric mixer. Then gradually beat in with a spoon an additional 1 to 1¼ cups Purity Flour.

Work in last of flour with a rotating motion of hand. Turn dough onto a floured surface and knead 8—10 minutes. Shape into a smooth ball and place in a greased bowl, rotating dough to grease surface. Cover with a damp cloth and let rise until doubled. (about ¾ hour). Keep in warm place.

Meanwhile, mix together

1 (5½—ounce) can tomato paste
½ cup water
1 teaspoon salt
1 teaspoon oregano
pinch of pepper

Punch dough and divide in half. Form each half into a ball and place on greased baking sheets. Press out with palms of hands into circles about 12 inches in diameter, making edges slightly thicker. On each circle arrange

¼ pound thin Mozzarella cheese slices
¼ pound cooked Italian sausages (pepperroni and salami)
½ cup sliced mushrooms, canned or fried
2 tablespoons chopped green pepper
2 tablespoons sliced stuffed green olives

Spread each round with half of the tomato mixture and sprinkle with 2 tablespoons vegetable oil, 2 tablespoons grated Parmesan or old cheddar cheese.

Bake in pre-heated 400°F oven for to 30 minutes or until pastry is golden brown.

Makes 2 (12-inch) pizzas.

Better Child Care For A Brighter Future.

Introducing The Child Care Initiatives Fund.

Фінансова допомога для розвитку нових ідей і підходів до піклування дітьми й підвищення рівня існуючих послуг є тепер доступні завдяки нововведеному фондові ініціятив для піклування дітьми (CCIF)

Хто з цього скористає?

Ділянки піклування дітьми, які найбільше потребують допомоги є ті, що мають відношення до потреб родин в особливих обставинах і в занедбаних околицях. Це включає:

- Індіянські та інуїтські діти
- діти з особливими вимогами, що є фізичними або умовими інвалідами
- діти родичів, які працюють на зміни або є лише частинно затруднені
- діти, які походять з меншинних культурних середовищ
- діти шкільного віку
- діти в сільських округах та інших поселеннях, що вимагають гнучких, відповідних до обставин методів піклування
- діти, які потребують короткого перепочинку або негайного піклування.

Хто може вносити прохання?

CCIF буде розглядати пропозиції демонструвань, розвитку й дослідних проєктів у ділянці піклування дітьми від:

- не-прибуткових організацій
- громадських груп
- професійних асоціяцій
- добровільних організацій
- навчальних інституцій
- провінційних, територіяльних і муніципальних аґенцій
- льокальних юній
- окремих осіб (наукова дослідницька робота)

Якщо Ви або Ваша організація має потенціяльний проєкт, просимо телефонувати на подані внизу телефонічні числа або написати до нас по копію посібника проєктів і прохання.

Child Care Initiatives Fund,
6th Floor,
Brooke Claxton Building,
Tunney's Pasture,
Ottawa, Ontario, K1A 1B5.
(613) 954-8255
(613) 957-0638

Health and Welfare Canada
Santé et Bien-être social Canada
Canada

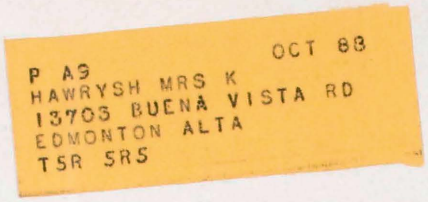

Видання, що їх можна набути в Централі Союзу Українок

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. д-р І. Стус (Feast DAYS OF THE ORTHODOX CHURCH (Bilingual) ..... $ 5.00

ІСТОРИЧНІ

ДОРОГАМИ СОРОКРІЧЧЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ 1926—1966 Н. Когуська (FORTY YEARS IN RETROSPECT UWAC) BIINGUAL 1.00

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (м'ягка обкладинка) Н. Когуська 1.00

ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ (тверда обкладинка) Н. Когуська 2.00

ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ 1926—1976 Н. Когуська A HALF-CENTURY OF SERVICE TO THE COMMUNITY) Bilingual 40.00

СИМОН ПЕТЛЮРА, Вільний Університет у Мюнхені 5.00

НАРИСИ З ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ 3 томи:
1-ий том ВИДАТНІ ПОСТАТІ В ІСТОРІЇ УКРАЇНИ С. Стечишин,
2-ий том УКРАЇНСЬКІ КОМПОЗИТОРИ С. Яременко
УКРАЇНСЬКА ДРАМА Й ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО НА ІСТОРИЧНОМУ ШЛЯХУ, В. Ревуцький
3-ий том УКРАЇНСЬКЕ ОБРАЗОТВОРЧЕ МИСТЕЦТВО, І. Кейвам
(ESSAYS FROM THE HISTORY OF UKRAINIAN CULTURE) Bilingual 10.00

UKRAINIAN CANADIAN — UWAC (English only) 10.00

ЛІТЕРАТУРА

АПОСТОЛ ЧЕРНІ, О. Кобилянська 15.00

ПІСНІ МОГО СЕРЦЯ, Дарія Могилянка 2.00

ДУМКИ ЛЕТЯТЬ НА УКРАЇНУ, Д. Могилянка 2.00

CANADIAN TAPESTRY, Daria Yanda (English only) 2.00

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES, UWAC (English) 8.00

COOKBOOKS—COUNTRY COOKERY, UWAC Roblin 10.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, ПІСНІ З НОТАМИ НА СЛОВА Л. УКРАЇНКИ, С.У.К. 5.00

ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ 1.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

П'ЄСИ ДЛЯ МОЛОДІ, С.У.К. 1.00

ПРОГРАМА НА СВЯТО СВ. МИКОЛАЯ С.У.К. 1.00

ЧАРІВНИЙ ДІЯМАНТ, М. Погідний Угорчак 1.00

ХОДИТЬ СОН КОЛО ВІКОН, Рада Української Школи 1.00

ДИВИСЬ, СЛУХАЙ ГОВОРИ, С. Василишин Кн. 1, Кн. 2, Кн. 3 (Each) 3.00

РЕЛІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ П. Пауш 1.00

ДУХОВНІ ПІСНІ, С.У.К. 4.00

ЗБІРНИК ДЛЯ ДІТЕЙ, Анна Данилович 5.00

EASTER, F. Pelech 1.00

PROMOTIONAL SUPPLIES

ПОРТРЕТИ Л. УКРАЇНКИ, О. КОБИЛЯНСЬКОЇ, Н. КОБРИНСЬКОЇ, Т. ШЕВЧЕНКА, й І. ФРАНКА ..... (Ea.) 1.00

СУК ПРАПОРИ ((FLAG)

СТРІЧКИ З ІМ'ЯМ ВІДДІЛУ RIBBONS WITH UWAC BRANCH NAME 35.00

SMOLOSKYP'S 10.00

SPOON'S WITH SMOLOSKYP 5.00

HASTI NOTES AND ENVELOPES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... (Doz.) 3.00

PLACE CARDS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 50 car 10.00

SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA ..... 100 ser. 5.00

POST CARDS: ST. VOLODYMYR, ST. OLHA, ST. VOLODYMYR, ST. OLHA ..... each 0.50

VIDEO CASSETTE: V.C.R. 100th ANNIVERSARY UKRAINIAN WOMEN'S MOVEMENT PART I (English only) 20.00

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA
612 — 24th Street East
SASKATOON, SASKATCHEWAN
S7K 0L1